

Lejagaru

REVISTA VÂNĂTORILOR

BIBLIOTECA
PERSONALĂ
RADU V. MIJA

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI“: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte :

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General :

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, Prof. I. DRAGOMIR, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GÂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV, DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. METIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, PETRU POPOVICI, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SCUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. CALERGHY, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere **unică** de Lei 100.— și o cotizație **anuală** de Lei 50.—.

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere **unică** de Lei 40.—.

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

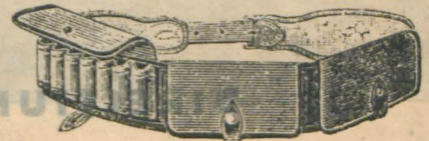
Atelierul de Curelărie M. Soglu @ S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei, No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
cu mâna și din cel mai fin material.
Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile.**

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânătoare,
velocipede, motocicletele și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânătoare, de fir și de apărare,
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, foarte calibre.

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL. ARMURARIA ENGLEZA

Am de vânzare

un prepelicar de rasă pură. Pointer englez, de sex masculin, etate 6—7 luni, la începutul dresajului, alb cu pete maron, cap de o frumusețe rară, origina cea mai bună. **Prețul Lei 3000.**

A se adresa:

Crescătorii de câini din Rupea-Cohalm 92, Jud. Târnava-Mare, Transilvania.

De vânzare

cățel frumos pointer — brac (jumătate sânge), proveniență pur sânge Quesako. Etate 7 luni, f. bun de scos la actualul sezon de prepelițe.

Bun apporteur.

A se adresa la revistă.

Celebrele cartușe:

Originale Rottweil

„Weidmannsheil!“

se găsesc numai la „UNIUNE“

Încărcate, fără alice: Lei 6.— bucata

Încărcate complet, negre: Lei 7.— »

» » roșii: Lei 7.50 »

A mai rămas o mică cantitate, deci grăbiți-vă!

CIMENTUL TITAN

SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

DIRECȚIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALĂ
La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226

TELEFON 54/2

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

O Controversă

de Dr. Lucian Scupiewski

Este sau nu vânătoarea un sport? întrebă în numărul lui Iunie a Revistei Vânătorilor D-nu Dr. Gh. Nădici și cu toată gravitatea ce-i dă atât compentința sa în ale vânătoarei cât și pozițiunea sa oficială, răspunde „nu“. Vânătoare nu-i sport! De ce?

Să analizăm puțin concepțiunile D-lui Dr. Nădici asupra vânătoarei și a sportului, comparându-le cu ceace înțelegem cu toții că este sportul. În etimologia cuvântului „sport“ găsim că este cuvânt englez, derivat din vechiul cuvânt francez „desport“ și care însemna petrecere (amusement), iar în actuala retălmăcire, prin sport se înțelege ori-ce exercițiu corporal în plin aer. Pe lângă aceasta, exercitarea sportului este îngrădită de anume reguli, bine stabilite și cari trebuiesc observate de sportsmanul, sub pedeapsa descalificării și ele sunt: disciplina, corectitudine, onorabilitate, exactitate. Aceste condițiuni exclud întrebuițarea oricărui subterfugiu, șiretlic sau incorectitudini. Exercitarea sportului dă sănătatea trupească și sufletească, dezvoltă curajul și judecata rece și imediată a oricărei situațiuni. Sportul prepară falange de cetățeni capabili în toate ramurile activității omenești, căci le oțelește mușchii și nervii, le ascute mintea și-i dotează cu o judecată dreaptă și rapidă.

Sportul prin emulație, dă selecționarea, fără a lipsi pe participanți de plăcerea emoțiilor.

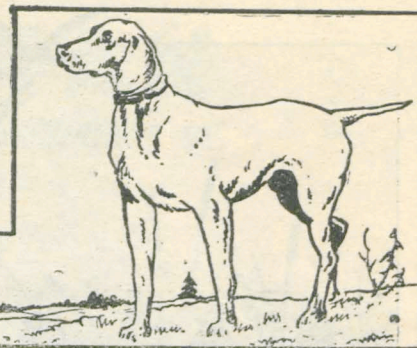
D-nu Dr. Nădici caracteriza sportul drept o năzuință ambițioasă de a distruge, realizate prin forță și istețime. Cred că cele spuse mai sus sunt un răspuns suficient la această adevărată insultă adusă sportului.

Nu ne putem împăca nici cu definițiunea vânătoarei a mult competentului Nemrod. Acest poet-vânător, prea materializează nobilul nostru sport, da sport, căci vânătoarea este unul. El uită că vânătorul, dacă trebuie să ocrotească și înmulțească vânatul util, să nu o facă numai în raport cu venituri ce s'ar trage din el. Unde este sfânta emoția, Domnule Nădici? Unde este acea strângere a inimei pe cari o simți, indiferent, fie că ai zărit cerbul capital, fie că aștepti să-ți sboare sitarul din fața câinelui întins ca un arc, fie că, înpietrit ca o stană, îți îți abia răsufllarea în fața cumetrei vulpi ce vine drept spre tine? Vânătoarea corectă, executată după toate regulile, cu toată pasiunea și cu toată etica și estetica, este un sport, căci întrunește toate condițiunile ce se cer spre a fi atare.

Vânătoarea ca sport nu poate fi nici negustorie nici o inconștientă ucidere a cât mai multe bucăți prin ori-ce mijloace, căci sportsmanul în carne și oase nu-i capabil a fi nici un comerciant nici un măcelar, după cum nu poate fi nici braconier.

Despre Căini

Intr'o chestiune mărunță

„Much ado about nothing“.

E curios de constatat cum câteodată, cele mai neînsemnate lucruri în aparență, pot provoca cele mai aprigi și pasionate discuțiuni, cum pentru aproape nimic se deslănțuesc vașnice bătălii, curg valuri de cerneală, se făuresc teorii, se invoacă știința în amănunte, se desface pretenii, se pornesc procese — iar pe de altă parte, la urmă, când lucrurile sau potolit, s'au lămurit și în fine s'au fixat, cum rămâne totuși o mare tabără de surzi și orbi, cari adoptă și susțin cu îndărătnicia ignoranței, tocmai contrariul adevărului. Căci sunt oameni, cari ca și Rachelă din Biblie ce nu voia să fie consolată — nu vrea să fie convinși. Or, nu e pe lume surd mai desăvârșit decât cel ce nu vrea să audă.

Una din aceste chestiuni în chip de nod în papură, care a făcut și mai face încă din când în când, în lumea amatorilor și crescătorilor, larmă mare pentru nimic, este și chestiunea „pintenilor“ la câini.

Se numește, sau numesc, „pinten“ (pe franțuzește *ergot*) un apendice prevăzut cu o unghie mai mult sau mai puțin atrofiată, care există la unii câini pe fața internă a piciorului dinapoi — și care nu este decât al cincilea deget, de cele mai multe ori în stare rudimentară, dela picioarele dinapoi.

Or, simplul fapt al prezenței sau neprezenței acestui nenorocit deget la un câine de cutare sau cutare rasă, însemnează: după unii probă că câinile e o vulgară corcitură, după alții probă că e de rasă pură. Unii îl osândesc și-și acoperă cu groază fața la vederea pintenului. Alții îl reclamă ca un caracter indispensabil rasei.

Să vedem puțin, cum stau lucrurile și la ce concluzie se poate ajunge.

Spun din capul locului, că procesul, în mod științific, e judecat și că prezența pintenilor, chiar la un câine a cărui rasă nu-i prezintă în mod curent, nu poate fi o cauză de înlăturare a aceluși animal ca bastard.

În adevăr, e demonstrat încă de mult, de lucrările marelui naturalist și filozof E. Geoffroy Saint-Hilaire, precum și de cele ale urmașilor școalei sale, că conformația tipică a piciorului mamiferelor este *penta-actilă* (5 degete la fiecare membru), conformație care poate fi urmărită și la acele animale, care în decursul veacurilor s'au depărtat în aparență dela acest plan

de organizație tipic, pentru a-și pune această parte a aparatului locomotor în raport cu modul de constituție al celorlalte organe și ași stabili astfel armonia generală a corpului.

Nu pot în cadrul acestui articol intra în detalii. Dar lucrul e demonstrat atât pe cale anatomică, asupra animalelor adulte actuale, asupra foetusilor sau unor monștri, cât și pe calea examenului mamiferelor fosile, urcând lanțul strămoșilor respectivi al mamiferelor din zilele noastre. (Vezi Pierre Mégnin: *Les Races de Chiens*.—Chaveau: *Traité d'anatomie comparée des animaux domestiques*, etc.).

Fără a ne mai ocupa de câinele-fosilă *Amphicyon*, strămoșul câinelui, care avea cinci degete la fiecare picior, putem ajunge la câinele sălbatec, *Dingo*, care el, după figura dată de Hug Dalziel în lucrarea sa *British Dog*, are pinteni¹⁾.

Fără iarăși a intra în amănunte (vezi P. Mégnin op. cit. vol. I) e admis că câinele ciobănesc se trage din câinele sălbatec, iar că prepelicarii noștri actuali au de origină câinele ciobănesc. Nimic mai natural, așa dar, ca prepelicarii să fie și ei prevăzuți cu pinteni. Italienii, la prepelicarii lor indigeni — fie că e vorba de bracul mare, de bracul ușor sau de Spinone — reclamă prezența pintenului ca un semn indispensabil, caracteristic și distinctiv al rasei pure. Caracteristic și distinctiv e însă exagerat, căci la toate rasele vechi de braci — bracul spaniol, bracul francez — și la bracul german — găsim pintenii.

Așa dar în rezumat, pintenul la câini este al cincilea deget al picioarelor dinapoi și este un organ normal.

În adevăr, nu poate fi vorba de degenerare, zice regretatul savant P. Mégnin, căci degenerescența sau rachitismul se caracterizează prin slăbirea constituției în general sau a unor anume organe în particular și nici odată prin prezența vreunui organ suplimentar. Dacă pintenul ar fi un organ suplimentar, ar fi mai degrabă un semn de exces de vitalitate, decât de degenerescență.

Și nu poate fi vorba nici de un bastard pentru că un câine prezintă acest apendice. Căci ce e un bastard,

¹⁾ Pentru a rămâne obiectiv trebuie să remarcăm că Brehm în *Mamiferele sale*, dă un desen de Dingo care nu seamănă de loc cu al lui Hug-Dalziel.

decât produsul a două animale de rase diferite dar *pure*, și care ne reprezintă un amestec al caracterelor celor două rase. Una din cele două rase pure prezintă așa dar pentenul în mod normal că să-l poată transmite pretinsului bastard? Deci pintenul e un caracter normal al unor rase pure.

Sunt însă unele rase mai noi de câini — pointeri, setteri, spanieli, în special cari — probabil printr-o selecțiune foarte severă — nu prezintă pinteni în mod curent, ci numai incidental. De aci și până a nu admite sub nici un motiv un pointer, un setter sau un cocker cu pinteni, nu e decât un pas. Și în adevăr sunt amatori cari înlătură ca nedemn, un astfel de câine, prevăzut cu acest nefericit apendice.

Am spus mai sus credința mea că dispariția pintenilor la aceste rase se datorește probabil unor selecțiuni foarte severe — iar apariția lor o consider ca o manifestare incidentală a legii atavismului, pe care, oricât ne-am căsni și am dori să o anihilăm prin mijloacele noastre omenești, își reia câteodată drepturile — neputând să supunem Natura la *down*, ca pe un simplu cățeluș de patru luni. Știu că se pretinde de unii autori că dispariția pintenilor la aceste rase ar fi rezultatul amputărilor repetate asupra acestor organe în decursul generațiilor și anilor — ca și pentru acele rase cari se nasc cu coada scurtă. Zău, să-mi fie cu iertare, dar cred că mai îndelungă operație de-așirul veacurilor decât mica ceremonie de amputare la micii ovreiași, nici că se mai poate. Cu toate acestea, nu cred că până în zilele noastre să nu fi avut de funcționat vreodată, foarfeca rabinului...

Dar ca să revenim la câinii noștri — se observă că chiar din aceiași părinți de rasă pură și nepintenți, și din aceiași împerechere, se nasc produse când cu pinteni, când fără — ba chiar în aceiași naștere unii au și alții n'au.

E greu de înțeles cum se poate susține serios de cineva că din aceiași pereche de reproducători cu un pedigree impecabil oricât de sus ne-am sui în ascendenți, să avem căței considerați ca extra-puri, alături de alții priviți ca niște javre bastardate — pentru că au pinteni! — Imi pare ridicol.

Și ajungem atunci, să sacrificăm din principiu — sau din ignoranță — elemente cari poate se prezintă din punct de vedere al tipului rasei, mult mai bine decât frații lor nepintenți. — Imi pare nesocotit.

Să nu se creadă însă că susțin că e avantajos să avem pinteni la câini. Nu, de loc. Arăt numai că nu se poate înlătura un câine ca impur pentru faptul că ar avea pinteni; combat doar această credință neîntemeiată; mă ridic contra unei legende fără rost. Dar pintenele e absolut inutil, e disgrațios și jenant; deformează partea dinapoi a câinilor prevăzuți cu astfel de apendici, prin obișnuința ce o ia animalul de a merge cu coatele înăuntru, ca vacile, ca să evite ciocnirea pintenilor unul de altul, când se poate chiar ca să sângereze.

Atunci? Atunci foarte simplu: îi suprimi, îi tai. In standartul său din 1904 *Le Spaniel-Club fran-*

çais, definitiv luminat asupra chestiunii, zice: „*Pinteni, cari sunt urâți și pot stânjeni lucrul câinelului, sunt o greșală ușoară; e preferabil a-i suprima dela naștere.*” O opiniune atât de autorizată și venită de așa sus trebuie să fie indiscutabilă și să facă lege.

Dar se va obiecta: Nu constituie aceasta o fraudă? Nu înseamnă a înșela pe cumpărătorul doritor de câini nepintenți — cu tot cortegiul de judecăți și procese? Căci în definitiv, toate părerile sunt libere, și dacă nu vreau câini cu pinteni, mă privește direct și personal — chiar dacă sunt în greșală. Și la urma urmei, dacă *Amphicyonul* d-tale fosil avea cinci degete la picioarele dinapoi, e pentru că probabil îl slujeau la ceva, dar pentru setterul meu, reclam să n'aibă decât patru, pentru că al cincelea nu-i servește la nimic. Și înfine, dacă d-ta accepți sau tolerezi pintenul, eu sunt liber să nu-l tolerez, fie și din încăpățănare, și cer dreptul să nu fiu înșelat când vreau să-mi aleg reproducători numai cu patru degete, fără amputări, tăeturi sau suprimări.

Ce vom răspunde unui astfel de discurs?

Întâi în mod științific: un câine care nu prezintă pinten aparent nu însemnează că nu-l are adesea, invizibil sub piele, gata să apară poate la descendenți. A se vedea în *Les Races de Chiens* de P. Mégnin, stările diferite și intermediare, text și figuri, pe cari le poate înfățișa pintenul în această hipostază invizibilă. Astfel fiind, ce garanție mai poți pretinde?

Apoi, la un câine, tot ce e urât și mai cu seamă inutil — singur pintenele e în acest caz — trebuie suprimat. Acest tot care se limitează la unul și același lucru, este cauza pentru care se răspândește din ce în ce mai mult obișnuința de a tăia pintenii la rasele la cari erau — căci nu mai sunt din punct de vedere al purității — discutați. Nu-i suprimăm deci, pentru că ar reprezenta un defect, dar numai pentru estetică, pentru inutilitatea lor și pentru că ignoranții să numai poate spune: Are pinteni, deci nu e de rasă pură. — Dacă n'ar fi ignoranți discutând de puritatea unui câine prin prezența pintenilor, n'ar fi la urma urmei nici un inconvenient ca să-i lase, cine vrea. Dar de ce? din moment ce sunt urâți și inutili. Puritatea unei rase nu se mai discută azi în lumea amatorilor și crescătorilor luminați, după acest nenorocit ornament: sunt alte părți mai serioase cari intră în cumpănă. Un exemplu: „*Coleshell Blue Roy*”, un splendid field-spaniel al d-lui *Laboureur*, de cea mai pură origină, titular a 11 premiiuri întâi în Anglia unde a fost judecat de 6 jurii diferite, premiul întâi la Paris, premiul întâi la Lyon, avea cea mai superbă pereche de pinteni ce se poate visa.

Așa dar, pentru a încheia acest articol deja prea lung pe un subiect atât de mărunț, mai ales pentru la noi în țară unde chestiunea canină e încă în stare embrionară, vom spune:

Prezența pintenilor e curentă la unele rase de câini și chiar reclamată la unele din ele. (În Germania, prezența sau neprezența pintenilor la rasele lor, pare a fi cu dreptate complect indiferentă).

Apariția pintenilor la alte rase, cari nu-i posedă

în mod curent, nu e un semn de nepuritate, ci un incident atavic natural, fără nici o însemnătate asupra purității rasei aceluia individ născut dintr'o ascendență pură, individ care poate chiar fi un tip perfect al rasei ce reprezintă.

Acest proces e *definitiv judecat* de personalități a căror *autoritate e incontestată*.

Iar după mine, indiferent de rasa considerată — posedând pinteni în mod incidental sau chiar curent — pintenii trebuie să suprimați — pentru că sunt inutili, jenanți și urâți.

Dar în definitiv, tot cum am început: *much ado about nothing* — sgomot mult pentru nimica toată.

de Căpit. C. Rosetti-Bălănescu

Suntem la răsărit și ne trezim târziu!

Sunt deja 3 ani decând congresul athletic din Lausanne a decis ținerea olimpiadei VIII-a în Paris. Toate națiunile de pe suprafața pământului au luat cunoștință despre acest eveniment solemn ce se pregătea în viața sportivă mondială, numai la noi nu a ajuns vestea, căci altfel nu se poate interpreta faptul, că din partea celor competenți nu s'au luat măsurile necesare la timpul lor spre a fi reprezentată și țara noastră în acele mărețe jocuri olimpice. Și aceiași tardivitate în toate ramurile sportive....

În numărul 46 din anul curent al „Revistei Vânătorilor“ au apărut regulamentele internaționale la întrecerile de trageri (la țintă și porumbei de lut) cari ne interesă pe noi, vânătorii. Acest număr (din luna Aprilie) la abonații din provincie a sosit cu așa mare întârziere, încât n'am putut lua parte la întrecerea de designare aranjată în București sub dirigența D-lui A. N. Lahovary de către societatea de tragere din București, în luna Mai. Dar nici alt-fel n'am fi fost în stare a ne prezenta la întrecerea amintită, deoarece în urma indiferenței manifestate din partea factorilor competenți, nu s'a luat absolut nici o cunoștință despre acea întrecere și ceva mai mult, conform punctului b. din art. 8 al regulamentului internațional, am întârziat deja 2 săptămâni spre a ne putea înscrie la Olimpiadă.

Și cu toate aceste, citind jurnalul „Neue Freie Presse“ am rămas foarte uimit, găsind în acel jurnal, că Statele Unite Americane au fost primele cu 1612 puncte la întrecerea cumulativă de tragere la ținta stătătoare la distanța de 300 metri, iar România cu 817 puncte a fost ultima.

Așa dar am fost reprezentați, fără să știm prin cine!

Trebuie să-mi exprim regretele mele pentru omisiunea ce incumbă celor competenți atunci, când ei spre a fi reprezentată țara în această ramură sportivă, — aleg debutanți din cei, cari au participat la întrecerea aranjată de societatea Bucureșteană în cerc cât se poate mai restrâns.

Oare se poate admite aceasta? Oare se poate admite administrarea atât de îngustă a unei atari, foarte importante chestiuni? Poartă cineva responsabilitatea că țara noastră în acest sport nu va fi reprezentată

după meritele ei, neputând ajunge la locul ce i-se cuvine a ocupa în viața sportivă a lumii întregi?

În discuția acestei chestiuni trebuie încă să fixez un fapt foarte dureros și anume: ținuta pasivă și indiferența autorităților și a presei față de acest frumos sport. În viața noastră sportivă sub concepția sportului se înțelege numai football-ul, pentru care apoi sunt în stare a cheltui sute de mii, a plăti profesioniști, iar jurnalele scriu foi întregi despre întrecerile footballiștilor!

Am luat parte la câteva tiruri de porumbei și am aranjat și eu câteva. Am avut ocazie a observa, cum publicul absolut nu se interesa de concursurile noastre. Și care este cauza? Incapabilitatea conducătorilor și pasivitatea presei, pentru că e respinsă orice cerere adresată lor în această privință; nu se publică concursurile și rezultatele obținute, iar în caz că totuși se publică, ne parentează în două cuvinte. Ceva mai mult! Posed câteva jurnale, cari direct manifestă o ținută ostilă față de serbările noastre!

Pe lângă toate aceste greutăți, sunt câțiva, cari purtând o luptă permanentă față de desinteresul publicului și a autorităților, se mai prezintă la concursurile noastre aranjate cu multe cheltueli și chiar de aceea acestora li-s'a cauzat o mare durere atunci, când ei absolut nu au fost întrebați, dacă ar dori sau nu, a lua parte la întrecerile olimpice? Cu toate că cunosc pe câțiva, cari ar fi reprezentat în mod cinstit țara în concursurile de tragere la țintă și porumbei de lut, obținând rezultate mai favorabile.

Din nefericire aceasta acum nu se mai poate repara. Însă spre a se evita în viitor aceste dureroase evenimente, apelez la cercurile competente, la societățile de vânătoare și îi rog: ca să facă cât se poate mai mare propagandă în acest scop măreț, să dobândească mașini de aruncat porumbei, să facă în continuu exerciții, ca pe viitor să se poată ști, că cine sunt acei cari sunt meniți a reprezenta țara, înaintea cărora să ne plecăm capul, și cari folosind spre bine încrederea întregii națiuni, să aducă țării noastre gloria meritată.

Grigorie Moldovan

Gherla (Jud. Solnoc-Dobâca).

Despre Busarzi

de R. Mediamu

Pe suprafața întregului terestru există atâtea paseri răpitoare, încât celui mai bun ornitolog îi este aproape imposibil a preciza felul lor de traiu.

Cu toate acestea, la multe răpitoare s'a putut conchide hrana și diferitele lor caractere, în urma unor vaste observațiuni făcute ani de arândul numai în sânul naturii și nici de cum în parcuri închise, unde paserile suportă captivitatea acomodându-se unui trai nou ce înrăurește mult asupra dezvoltării lor fizice și psihice.

Din observațiile personale și din consultarea câtorva rapoarte și manuale streine, am putut extrage următoarele caractere din viața busarzilor, paseri destul de răspândite și în mare parte folositoare.

Sunt 5 feluri de buteo, dintre cari cel mai comun este:

I. *Buteo-Vulgaris* (In limba română: Busardul de vară (comun), surlita de hârțe — In limba franceză: La Buse, — în limb. Engleză: Common Buzzard — în limba germană: gemeiner Bussard).

Mai mare de cât un corb bine dezvoltat, posedă un plumagiu al cărui culoare variază după sex și etate în special.

Lungimea (socotită dela cap până în vârful coadei) este aproape de 50 cm.

Ciocul, relativ scurt, se termină la bază printr'o peliță galbenă ce posedă deoparte și de alta câte o găurice (nasul) și câteva fire de păr (vezi fig. 1).

Jumătatea superioară a ciocului este mai lungă și curbată în jos, terminându-se printr'un vârf bine ascuțit. (Vezi fig. 1).

Pe ambele margini ale acestei jumătăți se află câte o mică proeminență (dinți) (vezi fig. 1).

Acești dinți, care la busarzi se află în stare rudimentară, îi găsim cu totul dezvoltati la șoimi, luând diferite forme ascuțite și dispărând în parte la alte paseri răpitoare. Ochiul (irisul) sunt roșii-bruni la exemplarele tinere și gri-bruni la cele mai în vârstă.

Dacă busardul are culoarea alburie, irisul devine gri-argintiu.

Părțile superioare ale capului, trupului și coadei sunt brune-închise.

Câteodată găsim busarzi cu mijlocul aripelor albe.

Părțile inferioare ale aripelor au o culoare alburie la mijloc, negricioasă spre margini, accentuându-se la vârfuri.

Pieptul și burta variază în culori.

Ele pot fi brune-negre, gri-brune și alburii.

Coadă este întotdeauna mai deschisă pe partea inferioară, observându-se când sboară, o dungă brună-închisă pe marginea de curbura a ei (vezi fig. 3).

Restul este vărgat în curmeziș de vreo 8—9 dungi neregulate și mai înguste, de nuanțe gri-brun. Picioarele sunt galbene, terminate prin ghiare negricioase și bine ascuțite (vezi fig. 1).

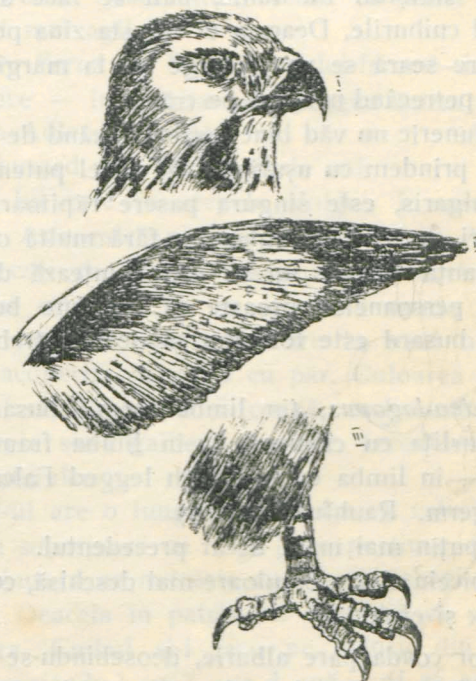

Fig. 1.
1) Cap de buteo-vulgaris
2) Aripă de buteo-vulgaris.
3) Picioar de buteo-vulgaris.

Tarsus-ul are o lungime de 8 cm. din care 3 cm. sunt acoperite cu fulgi în partea superioară.

De sigur c'aceste date variază într'u câțva după din față are o lungime de $3\frac{1}{2}$ cm. iară ghiara $1\frac{1}{2}$ cm. La bază ele sunt legate prin o mică membrană aspră.

De sigur c'aceste date variază într'u câțva după etatea și sexul exemplarelor.

Pe acest basard îl vom vedea mai întotdeauna pe câmpii planând la înălțimi mari, sau împietrit pe câte un arbore răsleț pândind ore întregi la șoareci, șerpi, șopârle, insecte, viermi, broaște, cârțițe, surlite și nevăstuici.

Dacă din întâmplare ne cade în mână vre-un buteo-vulgaris, putem găsi cu siguranță în gușa și stomacul lui, șerpi întregi și păr de șoareci.

În iernile grele, când zăpada cade în abundență și prada lui începe a se rări, atacă vânatul mic, producând însă pagube neînsemnate în comparație cu binele ce ni-l aduce agriculturii.

Dar după cum vedem, el aduce un folos și vânatului util, prin faptul că distruge nevăstuica, o răpitoare păroasă mică, însă extrem de periculoasă.

În unele ierni geroase ei se retrag spre Sud revenind primăvara, în Martie. La începutul acestei luni, bărbatul și femeia se ridică în aer la înălțimi mari și planează în ceruri, umplând văzduhul cu strigătele lor de bucurie, cari se aseamănă cu miolăitul unei pisici, „Kiau, Kiau“.

Tot în această lună cuibul este deja construit pe tufani bine adăpostiți. Peste câteva zile el este umplut cu 3 ouă de 40—60 m.m. grosime, pe cari le clocește 3 săptămâni.

Culoarea, forma și mărimea oulor diferă între ele.

De obicei au un fond verde-alb-spălăciț, brun-noros sau marmorat și mai rar brun-roșu sau punctate.

Pe la sfârșitul lui Iunie, puii se face sburători, părăsind cuiburile. Deacum ei vor sta ziua pe câmpii, iar înspre seară se vor retrage pe la marginile pădurilor, petrecând noaptea pe crângi.

La întineric nu văd bine, așa că, fixând de cu seară locul, îi prindem cu ușurință. De altfel putem zice că buteo-vulgaris, este singura pasere răpitoare dintre cele mari, pe care o împușcăm fără multă oboseală.

În Franța numele lui se întrebuintează drept calificativ persoanelor proaste „C'est une buse“.

Acest busard este folositor și deci el trebuie protejat.

2. *Buteo-lagopus*, (în limba rom. busardul de iarnă, surlita cu cioareci — în limba franc. Buse pattue — în limba engl. Rough legged Falcon — în limba germ. Rauhfussbussard).

Este puțin mai mare decât precedentul.

De obicei el are o culoare mai deschisă, ce variază după sex și etate.

În sbor coada pare alburie, deosebindu-se aproape de marginea curburei o dungă negricioasă lată de 5 cm, după care urmează un spațiu alb prin care se termină (Vezi fig. 3).

În totdeauna la buteo-lagopus, capetele penelor dela coadă sunt albe.

La baza ciocului se află o pielică galbenă și câteva fire de păr (mustățile)

Picioarele sunt mai groase și acoperite cu fulgi până la degete (vezi fig. 2).

În partea dorsală a tarsus-ului fulgii dispar (vezi fig. 2).

Aceasta este un semn caracteristic, ce ne dă ușurința de-al deosebi de alte paseri răpitoare cu cari se cam aseamănă.

Degetele, de culoare galbenă, sunt mai groase și terminate prin ghiare puternice. Pielică dela baza lor este în tocmă ca la buteo-vulgaris.

Văzut în plin zbor, buteo-lagopus posedă o agilitate în mișcări, dându-ne o înfățișare mult mai robustă decât precedentul.

Pe acest busard îl găsim numai iarna, când ne vine dela Nord, părăsindu-ne atunci când frigul și zăpada încep a se 'nmuia.

De aceia el nu se reproduce la noi.

Cuibul și-l face pe stânci de piatră sau pe pământ.

Ouăle se aseamănă cu cele dela buteo-vulgaris.

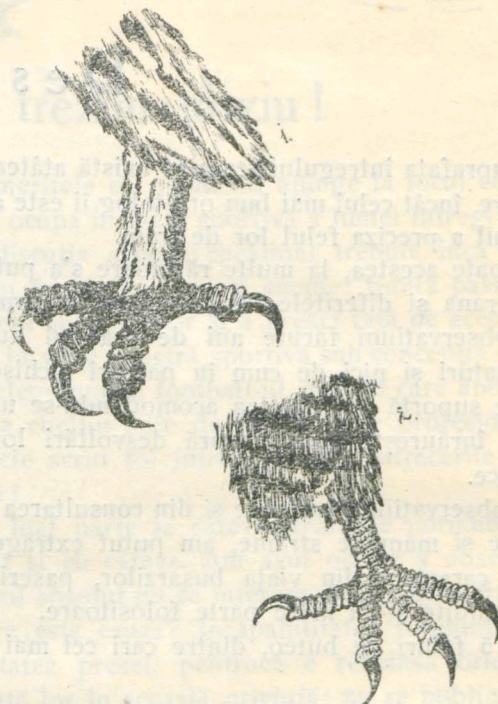

Fig. II. 1) Picior de buteo-lagopus.
2) Picior de pernis-apivorus.

În iernile grele, când șoarecii se răresc, acești busarzi produc pagube însemnate, atacând potârnițele, fazanii și iepurii.

Buteo-lagopus este mult mai sperios și de aceia se 'npușcă cu mare greutate.

Dacă posedăm o bufniță (*Strix bubo*), chestiunea se schimbă. Așezând-o în câmp, pe un bordeiu în care noi ne putem ascunde, atragem numai decât toate soiurile de paseri răpitoare aflate prin împrejurimi.

De asemenea în zilele cu ninsoare (fulgi mari apoși), *Buteo-lagopus* se retrage spre seară în adăposturi (preferând brazii), unde îl putem surprinde cu ușurință. Acestea sunt două metode, cu ajutorul cărora îl putem distruge acolo unde este nevoie, însă de cele mai multe ori el trebuie protejat.

3. *Pernis-apivorus* (busard de vespi, surlite de vespi — în limba franc. buse bondrée — în limba engl. Honey-Buzzard — în limba germ. Wespenbussard).

Are aproape mărimea unui buteo-vulgaris.

La acest soi de busard s'au putut stabili 3 culori mai caracteristice.

1. Când exemplarul este tânăr.

I. Capul, pieptul și trupul sunt cafenii-deschis, iară ochii bruni-gri.

II. Penele din mijlocul aripelor au o culoare gălbui pe margini.

III. La baza ciocului are o pieleță galbenă.

2. *Culoarea Bărbatului bătrân.*

I. Capul este albastru-roșiatic, având ochii galbeni-alburii.

II. Pieptul de culoare deschisă este vărgat cu dungi cafenii.

III. Spinarea și coada sunt brune, iară pieleța dela baza ciocului are o nuanță gri-închis.

3. *Culoarea femelei bătrâne,* este brună, având pe piept câteva puncte alburii.

II. Pieleța dela baza ciocului este la fel cu cea dela No. 2' (negricioasă).

În general semnele caracteristice ale busarzilor de vespi sunt:

1. Cele trei degete din față sunt aproape egale în lungime, fiind înzestrate cu solzi cari le ajută la prinderea insectelor.

2. Membrana dela baza lor lipsește luând astfel o formă cilindrică.

Datorită lipsei acestei pieleți, degetele par a fi formate din inele puse unul lângă altul făcându-le aspre (vezi fig. 2),

3. Ghiarele sunt scurte și mai puțin îndoite, ceea ce îi dă ușurință de a fugi repede și drept pe pământ (vezi fig. 2).

4. N'au păr la baza ciocului.

5. Intotdeauna culoarea gusei este alburie.

6. Coada, puțin mai lungă, se aseamănă întru câtva cu cea dela buteo-lagopus (vezi fig. 3).

7. Vârfurile și marginile penelor din coadă sunt alburii.

8. Forma capului este mai rotundă, având fulgi puțini sburliți.

Acești busarzi se hrănesc cu insecte, șoareci, șerpi, etc.

Mâncarea lor mai favorită și-o găsesc în cuiburile vespilor, luându-le puetul.

Pernis-apivorus sosește la noi pela sfârșitul lui Martie, când începe a-și construi cuibul din mușchi, umplându-l cu două ouă de culoare roșie-brună cu pete închise.

După 3 săptămâni de clocire, puii ies din ouă, având corpul acoperit cu puf roșiatic.

Câteodată ei atacă cuiburile paserilor cântătoare, producând lupte mari.

4. *Buteo-desertorum* (În rom. Busardul dezertor—în limba franc. Buse tachard — în limba engl. African Buzzard — în limba germ. Steppenbussard).

Acest soi de busard se găsește foarte rar la noi în țară.

Patria lui se află în Estul Asiei și în Africa.

Lungimea lui este de 47 cm.

Ciocului, puțin mai ascuțit, îi lipsește cu totul de pe marginile jumătății superioare acele mici proeminente (dinți).

La baza lui se află o pieleță galbenă și câteva fire de păr.

Ochii sunt bruni-roșiatici.

Forma capului este puțin mai turtită ca ia ceilalți busarzi. Picioarele sunt galbene-spălăcite, având la baza degetelor aceiași pieleță aspră ca și la buteo-vulgaris-lagopus.

Tarsus-ul este scurt și acoperit la partea superioară cu fulgi pe o porțiune de 2 cm.

În genere culoarea acestui buteo este puțin roșiatică.

Pe subt aripi mai observăm o culoare alburie, ce se accentuează din ce în ce în spre vârfuri, unde se transformă brusc în negru.

Și la acest busard capetele penelor din coadă sunt puțin mai deschise (alburii).

La noi, fiind extrem de rar, nu ne prezintă mare importanță din punct de vedere vânătoresc.

Hrana lui constă din șoareci, șerpi, broaște etc.

Din diferite observațiuni reese că acest busard este mult mai agil.

4. *Buteo-Ferox* (În Rom. busardul-feroce—în Franța Buse-féroce — în Anglia Long-legged buzzard — în Germania Adler-Bussard).

Acest busard vine foarte rar la noi.

Patria lui este în stepele Volgei, în sudul Europei, în Asia mică și în Nordul Africei. Așa că-l putem socoti cu drept cuvânt pasere exotică. Lungimea lui este de 56 cm, contând coada 22 cm.

Ciocul puternic, negricios, are la bază o pieleță galbenă acoperită în parte cu păr. Culoarea lui este brună, afară de piept și coadă, cari sunt alburii.

Picioarele sunt galbene-deschise, terminate prin ghiare puternice.

Tarsus-ul are o lungime de 9 cm. și este acoperit în partea superioară cu fulgi pe o porțiune de 3 cm.

Acest busard se nutrește cu șoareci, șerpi și vânat cu pene. Deaceia în patria lui contează că o pasere stricătoare. Cuibul și-l face pe stânci, din ierburi solide, umplându-l cu 3 sau 4 ouă, cari se aseamănă cu cele dela buteo-vulgaris.

După cum vedem, multe paseri răpitoare ne sunt folositoare.

De aceia cunoașterea mai aprofundată a acestora procură o nobilă ocupație pentru vânător, o educație cât mai grabnică și extensivă în acest sens se cere!

Adevăratul vânător este numai acela, care în primul rând știe a-și ocroti vânatul, lăsând pe planul al doilea grija bunului trăgător.

De sigur c'această concepție va fi cu greu primită. Totuși ea se impune! Și va ajunge la maximum de adaptare atunci, când toți vânătorii se vor grupa în jurul „Uniunei“, singura persoană morală în drept a ne forma adevărați vânători.

Fig. III.

- 1) Coadă de buteo-vulgaris.
- 2) Coadă de buteo-lagopus.
- 3) Coadă de pernis-apivorus.

Arme de vânătoare pentru doamne

de Căp. Schneider-Snyder Roland

Sunt vânătorese care pot trage bine, cu ori și ce pușcă aproape, tot așa cum sunt bărbați cari se folosesc de ori-ce pușcă, fără să se preocupe de greutatea armei sau de felul cum le vine; în ce privește doamnele însă, trebuie ținut seamă la arme și de smucitură.

Cele dintâi arme de vânătoare care într'adevăr meritau numele de arme de vânătoare pentru doamne, au fost fabricate de cunoscutul armurier englez Greener, care a dobândit pe acest teren foarte mari experiențe; apoi de armurierii Holland & Holland și Westley Richards. Desigur că sunt și armurierii de pe continent în stare de a fabrica arme de vânătoare nemerite pentru doamne, cu condiție ca ei să întrebuințeze materialul cel mai superior și să se ție strict de normele stabilite de armurierii englezi în decursul vremurilor, norme bazate pe o experiență de ani îndelungați și găsite de ei ca cele mai bune.

În general Englezii aleg chiar și pentru puștile de damă tot cal. 12. Fie-care piesă a ei, care față de cal. 12 obișnuit este mai redusă, trebuie să reziste în toate anotimpurile celui mai îndelungat uzagiu și să ofere o garanție completă la întrebuințare. Ast-fel se naște arma, pe care Englezii o numesc Cal. 12 miniatură. Această armă trebuie să tragă bine și fără smucitură simțitoare, 3 dramuri¹⁾ de pulbere neagră și $1\frac{1}{8}$ uncie de alice — o încărcătură mai mare nu este de recomandat — ea trebuie să fie foarte bine echilibrată și ușoară de mănuit. În Cal 12 țeviile trebuie să aibe 27 de țoli englezi lungime, greutatea ei să nu treacă de $5\frac{3}{4}$ funzi; țeava din dreapta să obțină un cerc mortal de 30 de țoli diametru la o distanță de 30 yards, iar țeava din stânga acelaș cerc mortal la o distanță de 35 de yards). Patul trebuie să fie făcut pe măsură, individual, având înclinația potrivită și „avantajul“ lateral care trebuie; să dea armei o balanță completă și să nu aibă o greutate prea mare. Dacă dorim o armă mai puțin grea, trebuie să alegem Cal. 16 sau 20.

Calibrul 16 va trebui să aibe o greutate între $5\frac{1}{2}$ și $5\frac{1}{4}$ funzi; cal. 20 între 5 funzi și 6 uncie până la 5 funzi și 2 uncie.

Încărcătura de iarbă fără fum la cal. 12 este de 40 grains Schultze, Amberite sau Kynoch K. S., și de 1 uncie alice; la cal. 16 o încărcătură de 35 grains din aceste pulberi și $\frac{15}{16}$ uncie alice; la cal. 20 în fine, 32 grains din aceste pulberi și $\frac{5}{8}$ până la $\frac{3}{4}$ uncie alice.

Pentru doamne să nu alegem decât un sistem hammerless cu ejector.

Ca o armă foarte bună pentru doamne privesc eu arma cu repetiție Winchester hammerless cal. 20, care este foarte ușoară și trage admirabil.

Când eram de 10—12 ani, trăgeam cu o pușcă cu capse cal. 24, pe care o posed și astăzi încă, și care fusese fabricată pentru o doamnă, care trăgea cu ea cu mult succes la potârnicchi și la rațe. Eu am împușcat cu această armă, potârnicchi, iepuri la pază și într'o iarnă un busard (*Buteo lagopus*) foarte mare, care ședea în vârful unui brad foarte înalt, precum și cu un glonte de plumb rotund (învelit într'o piele moale și subțire, și așezat peste pulbere) primul meu căprior. Pușca aceasta este foarte ușoară și are o smucitură destul de sensibilă.

Ca armă de glonț pentru doamne ași recomanda carabina Manlicher-Schönauer cal. 6,5 mm., cu pat scurt și mergând numai până la jumătatea țevei. O ast-fel de carabină întrebuințează arhiducesa Augusta a Austriei, una din cele mai bune vânătorese a timpurilor noastre.

Ducesa de Bedford întrebuințează la vânătorile de cerbi în Scoția un express cal. 360. Acest calibru are în încărcătura normală 41 grains de pulbere engleză *Cordite* și un glonte în greutate de 314 grains. Cu care încărcătură vânează ducesa de Bedford și ce greutate are expresul întrebuințat de dânsa, n'am reușit să aflăm.

Îmi este cunoscut însă că arhiducesa Augusta întrebuințează carabina Manlicher-Schönauer cal. 6,5 mm., la vânătorile de cerbi cu cel mai bun succes.

Vânătorii englezi recomandă acest calibru chiar pentru vânătoarea de urși. În această privință îmi lipsesc experiențe practice, însă ori-cum n'aș putea să fiu de părerea vânătorilor englezi. Căci acest calibru are la distanțe mici o putere de oprire (*Stopping power*) momentană prea mică, pentru a putea

¹⁾ Vezi tabela măsurilor englezești din No. ultim al rev. (N. R.).

fi recomandat cu convingere drept o armă aptă pentru vânătoria de urși.

O armă bună pentru tineri și doamne, pentru vânători de iepuri, potârnică, și fazani, este și drillingul cu glonț Winchester cal. 28×28×25/35, pe care l'am descris într'un articol precedent.—Celui care dispune de bani se poate recomanda o armă universală, atât pentru alice cât și pentru glonț, și anume Westley Richards „Fauneta Express Ball-and-Shot Gun“. Această armă are vârful țevilor ghintuit. Trage un glonț special în greutate de 290 grains cu 28 grains pulbere Axita sau 27 grains Cordită, având o viteză iuteală de 1660 picioare pe secundă. (Axita

este o pulbere pe bază de nitroceluloză iar cordita pe bază de nitroglicerină). Cartușul de alice este încărcat cu 25 grs. de pulbere fără fum Amberită și $\frac{3}{4}$ uncie de alice și are un tir admirabil la 30—40 yards.

Greutate: $5\frac{3}{4}$ funzi (ca. 2,800 kg.)

Diferitele puști ușoare, de calibru mic și ieftine, așa zisele „fusil plume“, pe care le laudă necunoscătorii ca fiind arme pentru doamne, sunt din potrivă puști cari ar trebui să ne servească de model pentru a ști cum nu trebuie să fie o armă de vânătoare pentru doamne.

Inaugurarea Casei Cercului „Ciornuleasa“

În ziua de 5 Iunie a avut loc o frumoasă serbare în pădurea Ciornuleasa, pendinte de ocolul silvic Mitreni (Ilfov), pentru inaugurarea casei de vânătoare construită de cercul de vânătoare Ciornuleasa.

Timpul frumos și asistența selectă au contribuit la reușita acestei sărbători, lăsând asistenței o amintire din cele mai agreabile. O frumoasă zi petrecută în pădure!

Domnul Ministru al domeniilor împreună cu secretarul general și directorii de servicii ai ministerului, cu ocazia inspecțiunii făcută în această regiune, au asistat la această serbare.

Domnul Ministru, inspectând gospodăria vânătorească și crescătoriile de fasani și căprioare, a rămas foarte mulțumit de munca și sacrificiile făcute de membrii cercului, convingându-se că prin stăruință se poate face mult în această direcție, spre a contribui astfel la bogăția națională.

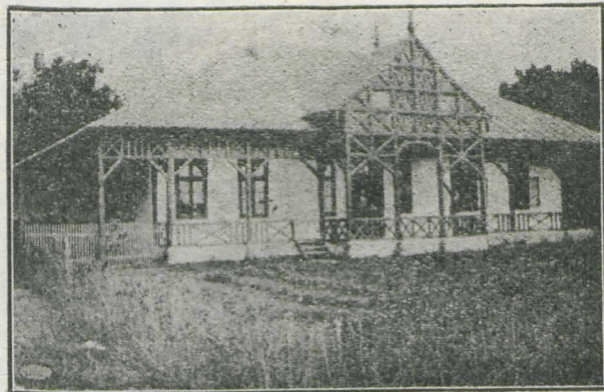
De oarece cercul de vânătoare Ciornuleasa se compune din cei mai cunoscuți vânători din București, se poate prevedea că în cel mai scurt timp instalațiile pentru creșterea vânatului va da rezultate comparabile cu cele similare din străinătate.

După sfeștania tradițională, a avut loc un dejun copios servit în pădure.

Domnul Dinu Brătianu, președintele cercului, într'un toast a mulțumit Domnului Ministru Costantinescu pentru interesul ce poartă ocrotirii vânatului și înmulțirii lui, aducând elogiul membrilor delegați,

D-lor Lăzărescu și Gaillac, cari s'au ocupat în mod special cu facerea instalațiilor la Ciornuleasa.

Domnul Ministru de Domenii a răspuns domnului președinte, exprimându-și satisfacția că noua lege a vânătorei începe a da roade, declarând în același timp că va da tot concursul pe viitor inițiativelor ce urmăresc acest scop.

Au luat parte la această festivitate:

D-l Chirculescu, secretar general al Ministerului de domenii; d-l Cratero, Director în ministerul de domenii; d-l Ionescu Brăila, Director g-l Zootehnic; d-l St. Mihăilescu, Director g-l al contabilităților, d-l Ata Constantinescu, d-l Frigator, deputat, Al. Maxim, industriaș și membrii cercului Prințul Calimachi, Dr. Demetriad, Al Durna R. Costinescu, N. Costinescu, C. Dimopol, P. Băloiu, Plopeanu, C. Lăzărescu, Gaillac etc.

Vânătorii noștri

Dr. Gh. Nedici

Este pionierul organizației moderne a vânătoarei în România-Mare.

Născut în Lăpușnic (Jud. Caraș-Severin) și-a absolvit liceul în Biserica-Albă. A urmat apoi facultatea de drept din Budapesta, unde și-a luat doctoratul în drept și în științele politico-economice, iar mai târziu diploma de avocat, intrând după aceasta în serviciul Statului Austro-Ungar, la direcțiunea afacerilor juri-

Comisiunea Economică, Inspector General al Vânătoarei etc.) A fost primul organizator al chestiunilor vânătoarești în țară, înființând cu mari lupte Direcția Vânătoarei în Ministerul Agriculturii și Domeniilor. Tot d-sa a redactat și actuala Lege a Vânătoarei.

Deja în monarhia Austro-Ungară d-l Gh. Nedici era o autoritate științifică cunoscută, în urma lucrărilor sale numeroase în ramura vânătoarei, printre

D-l Dr. Gh. Nedici în cabinetul sau de lucru din Capitala.

dice a Tezaurului Statului, unde l'a găsit revoluția din 1918 ca procuror-general. A fost cel dintâi funcționar, care încă pe timpul revoluției a trecut la Consiliul Dirigent ca consilier ministerial al resortului finanțelor.

În anul 1920 a fost numit consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție, fiind totdeodată însărcinat și cu alte funcțiuni importante ale Statului (profesor la Școala Politehnică, membru în Comitetul Agrar, în

care cităm în deosebi „Ocrotirea Vânatului util“, destinată de minister ca manual la Academia din Semnitz. Asupra acestor lucrări cităm câte-va spicuri din criticele ungurești din acea epocă:

„A apărut deja al 50-lea articol al d-lui Dr. Nedici. „Despre prăsirea Vânatului“. 50 de publicări au văzut până acum lumina zilei, grație penei încercate și roditoare a d-sale.

Cine cunoaște vânatul, trebuie să cunoască și modul

său de a trăi, nutrirea, precum și însușirile acestuia. În această privință e un adevărat maestru d-l Dr. Nedici. Din fiecare cuvânt al d-sale se simte dragostea sa pentru vânat și grija ce el îi poartă, arătând după experiențe îndelungate modalitățile prin care putem feri vânatul de dușmanii lui, oferindu-i scutul pe care îl reclamă condițiunile lui de trai. Nu vânătoarea în sine constituie la d-sa plăcerea principală, ci observarea, modul de trai liber și neturburat al vânatului". (*Vadâslap*, 1916, 25 Iulie, pag. 210).

— „În țara noastră, vânatul a fost întotdeauna un copil vitreg. Nimeni nu s'a ocupat de soarta lui, rămânând astfel expus intemperiilor naturii și dușmanilor de tot soiul. Aceasta a fost situația nu cu mult în urmă. Totuși a trebuit să se nască odată curentul nou, sănătos, care apreciind însemnătatea economică a vânatului, tinde acum prin sforțări dublate să repare neglijențele trecutului. Direcția acestui spirit nou, o dă și o servește în modul cel mai efectiv d-l Dr. Nedici. Fiecare rând din tratatele d-sale cuprinde lucruri prețioase isvorite din experiență. Credem și sperăm că autorul, care dă astăzi direcția noului spirit, se va îngriji și pe viitor

ca să servească interesele de educație a vânătorilor din țară". (*Vadâslap és állatvilág*, No. 12 din 1916).

— „După învățăturile d-lui Dr. Nedici, numai acela va simți adevăratele plăceri vânătoarești, care va contribui personal și în mod efectiv la propășirea noii generații de vânat. Într'un cuvânt, numai acela se va putea numi adevărat vânător, care în primul rând creează, și numai după aceea vânează". (*Nimrod*, No. 18 din 1916) etc.

Astăzi, d-l Dr. Nedici găsește un câmp nou de activitate educativă vânătoarească în patria sa reîntregită, unde putem spune că-și jertfește tot timpul disponibil acestei îndeletniciri de predilecție.

Însă d-l Nedici nu este numai un tehnician teoretic. În vastul său teritoriu de vânătoare din Maramureș, unde-și petrece tot timpul ce-i lasă ocupațiile sale din Capitală, d-sa a ținut să arate perfecțiunea la care trebuie să ajungă un teritoriu de vânătoare, organizat în conformitate cu principiile care stau la baza concepției moderne de ocrotire și de pază a vânatului. D-l Dr. Nedici este și Vice-Președinte al Uniunii noastre și unul din cei mai devotați colaboratori ai revistei.

O vizită la Faina

de Dr. I. Philipovici

e e Faina? — Unde e Faina? — Cine n'a fost acolo, nu-și poate face o idee de acest fermecător de frumos paradis de vânătoare, în fața căruia stau uimiți și vânători ca mine, cari au văzut bune, ba cele mai bune întocmiri de vânătoare. Însă eu voi să anticepez, voiesc să istorisesc numai, cum am ajuns și ce am văzut acolo.

La 11 Septembrie anul trecut am ajuns cu vechiul meu prieten de vânătoare din străinătate, în mica localitate de pe fosta frontieră dintre Bucovina și Transilvania, pentru ca de aci să urcăm în minunata pustietate a munților Transilvaniei, spre a întreprinde vânătoarea în timp de goană după cea mai nobilă sălbătăciune pe care o cunosc, după cerb. Un sentiment de nespusă fericire mă cuprinde în totdeauna la vederea iubiților mei munți, în cari în fiecare an, timp de o lună, din mica mea colibă, departe de muncă și banalitatea vieții zilnice, ascult mugetul regelui codrilor.

— „Am onoarea să vă raportez, domnule, că cerbii încă nu mugesc“ anunță bătrânul păzitor.

— „Foarte bine, atunci am timp să fac o mică excursie în Marmația, pe care încă nu o cunosc. Măine plec într'acolo și Dumneata vei îngriji, ca

pe poimăine să avem pentru suiș trei cai de samar și 4 oameni“.

Dis de dimineața, pe timp admirabil, plecăm.

Minunate tablouri de peisaj se ivesc la fiecare cotitură de drum. După o cursă de o jumătate de oră, ajungem la muntele Prislop. Cu elan sboară „Benz“-ul meu nenumeratele serpentine în sus. Pe cel mai înalt vârf ne oprim, ca să admirăm cucernica frumusețe a munților dimprejur. La stânga masivul Jnău, din când în când ascuns în nori; mai departe stâncosul și imosantul Pietros, pe care capra neagră își mai exercită încă arta de acățare, și la dreapta, dealurile verzi ale Marmației.

Marmația!... ce nume îi sună vânătorului mai plăcut la ureche? Unde în întreaga lume se mai află coarne de cerb, de frumusețea celor de aci? Unde este mai acasă ursul și râsul decât aici? — Dar să ne urmăm călătoria mai departe, coborînd în serpentine cu mult mai lungi, Prislopul în jos, și înainte, în larga și monotona vale a Vișăului. Doi vulturi își fac cercurile lor deasupra noastră, ca și cum ar voi să ne călăuzească de pe înaltul munte în prosaica vale împetrișată de locașuri omenești.

Spre amiază ajungem în Vișăul de sus. Eu fac o mică vizită la doamna P. în frumoasa ei vilă, bogată în piei de urs.

— „Unde l'aș putea găsi pe d-l Nedici? Aici undeva în apropiere își are el vânătoarea sa?“

— „In apropiere? — Cum o iai. — Până la Faina sunt cam 30 km., poate și mai bine.“

— „Faina?“

— „Da, așa se numește localitatea. Dar informațiuni mai bune puteți primi la administrația silvică. De acolo puteți vorbi și prin telefon cu Faina.“

La administrația silvică sunt primit foarte amabil de către domnul inginer Coman. Telefonul nu funcționează, însă mi se spune că d-l Nedici este cu siguranță în Faina și că pe la orele 2 $\frac{1}{2}$ obișnuiește a se duce în pădure, așa că dacă plec imediat, ajung tocmai la timp.

Cu toată oboseala, cu tot praful de călătoriei și căldura, plecăm imediat mai departe, în direcția nord-estică. Drumul duce în numeroase cotituri dealungul pârăului „Vaser“, printre maluri sălbatice, parte stâncoase, parte păduroase. Prin unele locuri, pela col-

țuri, blocurile de stâncă și copacii culcați îngustează atât drumul, încât largul meu automobil numai cu mare dibăcie își poate face loc. Fără sfârșit pare călătoria. În fine valea se mai lărgeste, văd cai păscând, se ivesc lucrători de pădure și după prima cotitură ochiul se oprește la o colonie de case făcute din bușteni. Încă o cotitură, și deodată văd la stânga mea, pe o mică colină, un parc bine îngrijit, și pe vârful colinei o casă, cu un castel fermecat în această singurătate. Cotind la stânga, luăm, suind drept în sus, patru serpentine înguste și foarte ascuțite și ajungem sus.

„Castelul Regele Ferdinand“ citesc. Pe un mare platou în față stă un automobil mic, mai departe la stânga mici clădiri de lemn, la dreapta o casă prietenoasă „Căminul Vânătoresc Faina“. Deabia am timp să-mi arunc o privire în jurul meu, când pe balconul primului etaj tocmai apare d-l Nedici. Mulțumesc lui Dumnezeu, am ajuns la timp! Sunt exact orele 2 $\frac{1}{2}$.

— „Bine ați venit!“ se aude de sus... „Salut vânătoresc!“ răspund eu plin de bucurie. Prezintă prietenul meu, care e salutat cu aceiași dragoste ca și mine. Declar sincer că ni-e tare foame. Până ce se gătește masa, facem o mică plimbare prin castel.

Coarne mari de cerb ne salută la intrare, de pe pereți. Intrăm în camera de lucru. Piei de râs peste tot locul. Pe masa de scris, o mulțime de cărți în

toate limbile, toate din speța vânătoriei și de istorie naturală. La dreapta dulapul cu arme, care ne interesează mai cu seamă. Care vânător se lasă mult rugat, să-și arate tovarășii săi cei mai fideli? Ici un Manlicher-Schönauer, cal. 9. 5 mm., cu ochian, colo un Manlicher cal. 8 mm., deasemenea cu ochian, armă extra ordinar de ușoară, cu un pat excelent. „Aceasta a culcat nouă urși,“ zise d-l Nedici. Eu cred că aceasta e arma lui de predilecție. Apoi mai este o carabină-

expres, o pușcă-carabină și o pușcă pentru alicie. Discutând cu ardore asupra calităților bune și rele ale fiecărei arme, trecem în dormitorul oaspeților, tot așa de elegant și comod aranjat, de aici îndărăt în salon, și din acesta în sufragerie. Apoi ne urcăm în primul etaj, locuința propriu zisă a d-lui Nedici. În față un balcon, în dos o verandă, din care avem o admirabilă priveliște asupra întregului ocol de vânătoare. Ochiul nostru se plimbă mereu prin depărtări, pe când stăpânul casei ne

D-l Dr. Gh. Nedici în mijlocul personalului său.

explică fiecare parte a teritoriului.

— „Dacă domnii au plăcere și nu sunt prea oboșiți, vedeți colo un chioșc de vânătoare, alături de o pădurice; seara se poate vedea acolo întotdeauna vânat. În două ore putem fi acolo.“...

— „Ce oboșiți!“ exclam eu, „când ai ocazie să mergi în pădure și să vezi vânatul? Imediat după masă plecăm“. Și așa am și făcut. După ce am avut ocazia să putem saluta întreaga familie, ne-a călăuzit cumnatul d-lui Nedici în pădure.

Doi cai de munte stăteau gata înhămați. Nu numai atâta, trebuirăm să luăm cu noi și arme și ni se dădu permisiunea chiar de a împușca un cerb ușor, mai slăbuț, un țap sau mistreț.

O bucătică de drum ne ducem călare pe șosea îndărăt, spre a coti apoi dealungul unui pârăiaș într-o văgăună. De aci apoi la stânga, prin pădurea seculară, pe serpentine cam urcate, însă bine întreținute, cărări de călărit, până aproape de chioșcul de vânătoare. Cum mergeam așa, ne-a ieșit în cale un frumos vânător stirian, tipul vânătorului alpin. Descălicarăm și luarăm în cercetare chioșcul. Era tot de lemn, în față o mică verandă cu două intrări, una duce în bucătărie și camera servitorilor, și cealaltă în camera stăpânului. Aci stau două paturi de lemn, simplu executate, și sobe de fier. Mai târziu l'am întrebat pe d-l Nedici de ce întrebunțează sobă de fier, căci sobele de pământ (cuptoarele), cum le avem

noi în Bucovina, îmi par mai practice...." Totuși cele dintăiu au avantajul că în câteva minute se încălzesc, cea ce e foarte plăcut, îndeosebi târziu toamna, când trebuie să te scoli deminează, dar și pentru a usca repede hainele. Cât despre mine, dorm mai bucuros într'o cameră neîncălzită, decât în una încălzită prea tare, lucru de care nu poți desvâța personalul când camera are cuptor," răspunde d-l Nedici.

Astfel de chioșcuri de lemn se află vre'o 16 în acest ocol de vânat în mărime cam de 60.000 ha.

— „De acum trebuie să înaintăm cu precauțiune, de oarece până la ogorul de nutreț pentru vânat de pe culme, nu mai sunt decât vre'o 400 pași“.

Pășind domol, privim de sub scutul copacilor, însă vânatul n'a eșit încă. Ogorul e făcut pe o poiană în întindere cam de 2 ha. Dăm de o fâșie de livadă, atât de iubită și folosită de vânatul mare, semănată cu napi grecești de speța cartofului, deja complect păscută. Alătura un ogor de ovăz, care la această înălțime, cu toate că anotimpul e înaintat, e încă verde și din cauza aceasta puțin cercetat. Două cărări largi îl străbat, ceace arată că ursul se interesează de el. La capătul ogorului, este fân cosit, deja gata pregătit în clăi pentru hrana de iarnă. La amândouă capetele ale acestei poieni sunt construite, și bine ascunse în marginea pădurei, două observatoare de câte doi metri înălțime, de unde se poate bine observa vânatul. Ele sunt de jur împrejur și deasupra închise, numai o ferestruică deschisă face loc ochiului, ca să poată privi peste ogorul vânatului. Și pe vânt, și pe ploaie, se poate sta adăpostit în el, ca într'o mică colibă.

De aici trecem de cealaltă parte a dealului, ceva mai în jos, spre a căuta vânatul pe sub culme, și dăm de o cărărușă orizontală, excelent de bine întreținută și curată. Ne găsim într'un lăstar imens, cu tufișuri de molid și fag, cu iarbă cât omul și trunchiuri moarte de copaci, pe alocuri impenetrabile, cari dau de presupus că ursul și cerbul sunt aci la ei acasă.

Ce mult folosește o cărare bună, pe care te poți apropia de sălbăticiune fără să fii auzit și de unde o poți observa! Fără o așa cărare nici când nu ai putea vedea vânatul, fiindcă într'un astfel de desiş ai face prea mare zgomot.

La un loc, de unde avem o privire asupra întregii văi de sub noi, las pe amabila mea călăuză și singur mă postez la 200 pași departe de un bulgăre de sare, așezat anume pentru vânat. Prin ochianul meu Zeiss văd că toată valea e traversată de un întreg sistem de minunate cărări de vânătoare. Abia aruncai o privire în jurul meu, când deodată zăresc o ciută care se apropia încet și cu precauțiune de bulgărele de sare. Nu mult după aceasta, în sus de mine, din când în când trosnesc puternic vreascurile uscate și se aude bine, cum un corp gros își face loc prin desiş. E ursul! Bătând însă vântul din jos în sus mă miroase și se pierde încet. Cum șed așa adâncit în splendoarea aceasta de munte, aud deodată un sunet care mă electrizează. Un sunet care e cel mai scump urechii vânătorului, la care tresare inima lui,

care umple ochiul lui de luciul fericirii, care face ca mâna lui să cuprindă mai bine patul ipuștei, sunetul care toamna ne trage cu putere magnetică în codrul munților, de dragul căruia suferim cele mai mari oboseli, care ne face să învingem greutatea celor mai înalți munți și cele mai mari desişuri cu o iuțea și ușurință pe care momentan nu o înțelegem, a cărui act final însă ne produce cea mai mare bucurie de vânător, căci la picioarele noastre zac splendidele coarne ale regelui codrilor carpatini, împușcat în momentul chemării lui de dragoste. Tot mai aproape vine sălbaticul strigăt, căruia îi răspund alte două mai slabe. Incepe a se întuneca, și vederea îmi slăbește. Totuși iată, la o distanță cam de 600 pași, îl zăresc. Pe o mică poeniță se oprește, dă capul îndărăt, bate cu coarnele în lături, și urlător și mândros sună răcnetul lui. Cu o elasticitate și dibăcie, de care nici n'ai crede că poate fi capabil acest puternic animal, pleacă mai departe, căutându-și adversarul. Acum l'a găsit; o mică goană, o lovitură cu coarnele, și iarăși valea răsună de răcnetul lui. De astă dată e strigătul de victorie. Adversarul însă nu răspunde, e prea slab, lupta ar fi prea inegală.

Până ce se întunecă, privim la acest admirabil spectacol. În întuneric beznă, apoi, din când în când aprinzând câte un chibrit, pentru ca să ne orientăm, plecăm pe cărare prin pădure în jos. În drum ne așteaptă micul automobil al stăpânului, și în scurt timp ședem cu întreaga familie la o delicioasă cină. Bucatele excelente, vinul bun, discuții serioase și vesele și poveștile de vânătoare, fac să ne treacă repede timpul. D-l Nedici nu iubește conversația ușoară. Neconținut pune în discuție probleme noi, chestiuni de interes general. Eu trebuie să-i dau foarte precis părerea mea asupra întocmirilor proiectate sau introduse de dânsul. Discutăm despre legea vânatului, despre îmbunătățiri, formarea de vânători apti, despre dușmanii vânatului, efectul diferitelor arme, modul cum s'ar putea îmbunătăți formarea coarnelor. Cu o deosebită plăcere vorbește d-l Nedici de vizita sa la Cernăuți și cuvintele sale de laudă asupra spiritului ce domnește între vânătorii din Bucovina mă umplu de satisfacție.

O bătaie în ușe, ușa se deschise și înăuntru intră Max Falger, vânătorul-șef. Crezi că ai în fața ta una din figurile lui Defregger*). Un veritabil vânător din Alpi. Statură înaltă, robustă, față semeață, încadrată de o barbă plină, ochi fulgerători, energici. El își face raportul său zilnic de vânătoare. Cu această ocazie aflu că Faina este un mic regat pentru sine în serviciul vânătoarei, mai bine zis a exercitării reglementate și perfecte a vânătoarei și a îngrijirii vânatului. Chioșcuri drăguțe constituiesc o întreagă colonie de păzitori de vânătoare, celelalte clădiri sunt clădiri accesorii pentru întreținerea în bună stare a copacilor și a curselor pentru distrugerea răpitoarelor, un atelier de fierărie pentru executarea și repararea lucrurilor necesare, alt atelier pentru tîm-

*) Franz von Defregger, celebrul pictor tirolez (N. R.)

plărie, un șopron pentru prepararea materialului sărat, o piscicultură cu toate accesoriile necesare, grajduri, garaje, etc.

A doua zi dis de dimineață, tocmai când iasă soarele din ceața deasă, ne ia automobilul și ne duce din acest frumos loc. O scurtă privire mai aruncăm asupra castelului „Regele Ferdinand“, acum strălucind în baia de soare și apoi îl pierdem din ochi, pe dânsul și pe amabilul domn al casei, care stă în fruntea personalului vânătoresc și ne trimite semne de rămas bun.

□ □

O a m i n t i r e

Sunt împrejurări în viață, cari lasă, trecând, urme adânci în sufletul nostru, urme ce nu dispar multă vreme, continuând să ne hrănească amintirea cu bucuria sau duioșia lor, oridecâteori gândul nostru fuge înapoia prezentului, răscolind cenușa trecutului.

În sufletul nostru, al vânătorilor, amintirea primului vânat ucis, ocupă un loc de cinste, și nu știu care vânător nu încearcă aproape aceeași emoție vie, când imagina primei victime i-apare în fața ochilor minții, aceeași emoție, zic, ca atunci când, profan încă în ale vânătoareii, își făcea din aceasta o victorie fără pereche.

Am fost îndrăgostit de pușcă de mult... de când primul vânat adus de tatăl meu a trezit în sufletu-mi dorința de a fi și eu purtătorul unor astfel de trofee.

Ca să mă obicinuesc cu ea, tatăl meu îmi dădea la „Lăsatul secului“ o rugină de pușcă cu două țevi, în cari punea câte o jumătate de încărcătură de praf și-un dop de hârtie, și pe cari le sloboziam afară în curte, încă pe vremea când eram cu o palmă mai scurt ca pușca. Vara apoi, în vacanțe, sburam dela Liceu acasă și toată ziua colindam miriștile, dând cinci focuri în vânt și câte unul „în plin“ în turturele și porumbei.

Așa s'au strecurat 3—4 ani, în care timp căpătasem mai multă siguranță în a ochi și mai căpătasem ceva... o pușcă foc central cal. 16 *Pieper-Bayard*, pe care tatăl meu mi-o recomandase ca una din armele de fabricație bună, ce existau.

Era prin Octombrie. Incepuse școala și eu continuam să viu acasă, la țară, în fiecare Duminică, așa putea zice, numai ca să plec pe câmp. Intr'o Duminică cefoasă și caldă, la o mică distanță de sat, mă întâlnii cu câți-va vânători, cari, fiindcă mă cunoșteau, mă luară cu ei.

În răs și glume am mers până în apropierea unor lăstari la marginea cărora, ei au dat drumul câinilor, iar eu m'am așezat la o 'ncrucisătură de drumuri și am stat jos. Au trecut numai câteva minute și copoii lor au și început să chefnescă „pe urmă“. Ca ars de un fier roșu, am sărit drept în sus și am simțit că-mi bate inima cu atâta putere, de par'c'ar fi voit să iasă afară.

Momentele acelea nu le voi uita niciodată!... În

□ □ □

Pretenul meu aruncă țigara, se lasă pe spate și zice gânditor: „Două impresii iau cu mine din „Faina“; întâiu că nu voi uita niciodată acest minunat paradis de vânătoare cu excelențele sale întocmiri, și al doilea, că dacă un bărbat cu atâta seriozitate morală, cu o muncă titanică și cu atâta știință se apucă de o treabă, trebuie să o ducă la bun sfârșit“.

— „Sunt deplin convins și eu despre aceasta“ îi răspund eu.

mijlocul crângului, singur la un post, cu pușca'n mână gata de tras, cum mă 'nvățasera alții, am gustat din farmecul unor clipe atât de frumoase, încât amintirea lor și astăzi mă face să tresar, trăindu-le par'că aevea... Toată valea răsuna de glasul limpede al câinilor și numai rar, câte o coșofană speriată își amesteca cățăitul în chefnitul variat al copoilor.

Roua presărase un strat gros de argint peste frunzele pe jumătate moarte, iar soarele își resfrângea razele în orice picătură, pe orice fir-șor de iarbă. Toate acestea îmi desfătau auzul și vederea și sufletu-mi nu se mai sătura să admire frumusețea acestui colț din natură și să soarbă din nectarul clipelor ce se scurgeau așa de repede...

Deodată mintea-mi fu smulsă din contemplarea ei de un foșnet de frunze foarte aproape de mine.(!?) Am rămas nemișcat și nu știu cât oi fi stat așa când, din tufe, gonit de câini, un biet epure îmi apăru drept în față... Am țintit, D-zeu știe cum, și am tras. Un sgomot asurzitor a făcut să răsune prelung valea și un val de fum mi-a împiedicat privirea, încât n'am putut să-mi dau seama imediat, ce făcusem.

Dar... doi pași făcui doar și ce văzui, Doamne! Un epure, dar epure nu glumă, stă întins cu pieptul numai sânge și eu, da eu... îl împușcasem și nu-mi venea să cred. Aș fi strigat de bucurie, dar par'că nu puteam. Am făcut o sforțare și din pieptu-mi a eșit atunci un strigăt atât de puternic, încât ceilalți l'au luat drept țipăt de spaimă. Emoția atât de complexă din acel moment, e greu de descris; știu numai atât că nu-mi puteam înfrâna bucuria, pe care mi-o manifestam strigând: „Uite, mă-ă-ă, ce epure mare am împușcat eu!“ chiar după ce veniseră ceilalți tovarăși, și încă țineam strâns cu o mână epurile, deși murise de mult, iar cu cealaltă îl pipăiam pe toate părțile, căutând să mă conving dacă într'adevăr e epure...

S'a răs mult pe socoteala mea atunci... Azi răs și eu de alții; dar amintirea acestui prim epure ucis de mine mi-aduce întotdeauna în suflet, ca o boare răcoroasă, parfumul acelor clipe, frumusețea aceluia colțisor de crâng liniștit și îmbălsămat de aerul proaspăt al dimineții și mărturisesc că această primă „victorie“ cum o credeam pe atunci, a contribuit mult să mă facă sclav al Dianei.

A. I. Păunescu

Moș Tiță Vânătorul

de George Scioșteanu

ărut mâna, conașule.

— Bună ziua moș Tiță palavră.

— Ei, nu mai râde de mine conașule, că și D-ta le tai la fel.

— Moș Tiță, ești obraznic!

— Doamne ferește, conașule. Ce adică, care va să zică eu mint?... Hai...

— Minți, moș Tiță, și ești om bătrân, — șade rușine.

— Ba nu mint boerule, și uite de ce:

— De ce?

— Suntem noi sau nu prieteni?

— Hm! Da bătrânule.

— Și cum am devenitără noi prieteni?

— Păi de... cum... cum? Știi bine cum. Nu m'ai învățat tu să trag cu pușca? Vânătoarea ne-a făcut prieteni și...

— Ce și, ce și? Va să zică ai declarat că ești vânător....

— Mai e vorbă!

— Ei, aici e aici. Păi, dacă ești vânător și ești sigur că ești, atunci și D-ta ești Conu Georgică palavră, că asta e doar boala vânătorilor.

— Hei moșule, iar te-ai apucat de glume. Mai bine ia spune-mi cum stăm anul ăsta cu epurii, cu prepelițele, înșfârșit cu vânatul în general. Ne bucurăm, ori nu?

— Păi de, Cucoane, dacă nu ne-om grăbi când am trage și om fi sănătoși, o să ne bucurăm mai mult ca anul trecut.

— Bravo, moș Tiță, așa te vreau.

— Să trăești taică, și eu vreau...

— Ce moș Tiță?

— De-ăla gălbeoru, tăiat ca fideaoa mărunță, de-ăla de te atinge la coșu pieptului și te face să uiți necazurile....

— A da! Înțeleg, iar ai terminat tutunul. Ține moșule, iață și-am umplut tabachera.

— Să trăești, săru'mâna.

— Să trăești și tu moș Tiță.

— Eu?!... eu, nu cred să mai trăesc mult, că sunt bolnav rău dela o vreme.

— Dar ce ai moș Tiță, că te văd gras și roșu ca racul!

— Ași, da de unde boerule, sunt bolnav, zău, sunt bolnav rău.

— Ei cum asta?

— Of, of, of Tică, Tică, m'a băgat în drați o măsea, nu mai pot, îmi sar ochii din cap de durere și mă ia cu o uscătură pe gât și nu-și ce așa bea și ce n'ăși bea....

— Iar ești șiret, moș Tiță, te înțeleg.

— Nu taică, nu sunt șeret de loc, că cât (sic) beau o drojdioară, două, de la D-ta, parcă'mi ia cu mâna doru și-mi trece și răgușeala. Iar dacă'i trag ca o litrișoară, îmi trece și doru dela inimioară, și dacă beau mai multșor, îmi vine mai binișor.

— He, he, bată-te norocul moș Tiță, tu o să trăești cât lumea cu firea ta.

— Apăi ce să fac Ticule, așa am trăit eu, de am ajuns la optzeci de ani.

— Cei mulți înainte, moșule.

— Să deee Dumnezeu și Dumnevoastră.

— Mario! Dă-i o litră, că e bătrân și el.

— Aoleo Conașule, iar a venit sugaciul ăla de moș!

— Hai, hai, adu litra mai iute și nu mai sta la taifas cu stăpănu, gaița dracului...

— Noroc conașule, de unde ai dat să isvorască și tristețe mare la vânat anu ăsta.

— Inghite sănătos, bătrânule.

— Inghit taică, înghit... Tiii, alam să vă fie, bine mai trăiți Dumnevoastră boerii... Uite, vezi, parc'o simt prin oase. Zău cucoane, asta-mi merge drept la inimă. Hei, apăi dacă'i așa, eu nu vreau să fumez și să beau pe veresie dela nimeni nici chiar dela D-ta, care de, vorba ăluia, se zice că-mi ești prieten bun și că să nu rămâi dator să-mi dai voe și să-mi premiți să-ți povestesc ce-am auzit alaltăeri noapte în lunca din mijlocul pădurii, a de lângă lacul dracului.

— Bravo moș Tiță, spune. Știu eu că tu ești pădurar bătrân și ai văzut și auzit multe.

— Păi da taică, așa e. Ian ascultă.

„Alaltăeri noapte m'am culcat la o copită de fân din lunca pădurii de lângă lacu dracului. Să fi dormit eu ca un somn bun, când deodată fui deșteptat de un zgomot. Mă ridicai, mă frecai la ochi, mă uitai împrejur, zgomotul încetase. Nu mai era mult până să se lumineze, că eșise și luceafăru de ziuă, așa că mă hotărâi să nu mă mai culc și să dau o raită, să vedem nu găsec vr-un mușteriu la lemne. Răsucii o țigară, și taman când voiam s'o aprind și să plec, de odată auzii deslușit din nou zgomotul care mă deșteptase. Ei ce crezi că era: O prepeliță bătrână care scoate în toate verile pui în livada noastră, se certa de mama focului cu una mai tânără, o puiandă din chiar vara asta, care devenise și ea martoră (matură) și plecând după iubit, îi luase ibovnicu ălei bătrâne. Ascultând mai bine, înțelesei numai decât că eră mama și fica.

Ce se întâmplase? Fiica căzuse la dragoste după ibovnicu măsei.

Și unde o dojenea și mi-o certa a bătrână, de credeai că-i gata să-i sară 'n cap și să o încaere.... ..Nu ți-e rușine, mucoăso, să-mi ei tu iubitul meu!..

— Iartă-mă mamă, n'am știut că-l iubești și tu. El e de vină că ne-a înșelat pe amândouă și pe urmă ne-a părăsit și a plecat după altele.

Ș'apoi măicuță dragă, cum puteam să nu-l iubesc,

când îmi vorbea așa de dulce și când e atât de frumos, înalt și mândru. Ah, măicuță dragă, cât sunt de nenorocită! Și începui să plângă...

Mama tot mamă rămâne, de mila și dragul fetei, inima i se înduioșă și mângâind-o, îi zise:

— Nu mai plânge, puico, și nu mai fii amărâtă, lasă-l c'o să ne răzbunăm noi pe el, cum o fi mai rău!...

— Cum asta mamă? Unde'l mai găsim noi?

— Ce-ți pasă, îl vom găsi sigur, vino după mine și caută cu băgare de seamă prin livadă, că numai decât dăm de el. Ține-o spre lacul dracului, fiindcă trebuie să știi fata mea, berbantului nostru îi plac foarte mult lacurile și stufăria.

Și ce să vezi coane, tiptil, tiptil, plecară amândouă căutând prin livadă spre lacul dracului.

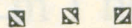
Banditul de *Cristei*, căci de el e vorba, vezi D-ta, le înșelase pe amândouă.

Se luminase aproape bine de ziuă și trecuse o bucată bună de vreme, când din nou aud pe cea tânără strigând cât putea ălei bătrâne:

„Maa-mă, maa-mă, uite-l; l'am găsit; șade... *pitit-pă-lac, pitit-pă-lac, pitit-pă-lac... Pitpalac!*...

— S'o spui lui mut, moș Tiță!

— Să te văz în bine, Cucoane....

O carte indispensabilă vânătorilor

De curând a apărut, putându-se procura dela „Cartea Românească” și „Uniunea generală a Vânătorilor”, manualul intitulat „*Hrana vânatului util în timpul iernii*” de dr. Gh. Nedici, consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție și profesor la școala poli-tehnică.

Considerată până acum, în special la noi, ca un sport, vânatoarea, pe de o parte reclamă a fi trecută în rangul unei adevărate științe de observațiune și experimentare, spre a intra în cadrul științelor naturale, ca un capitol al biologiei, iar pe de alta, prin aplicațiunile ei, își fixează locul de drept ca parte integrantă a economiei naționale, alături de agricultură, silvicultură și industrializarea produselor solului.

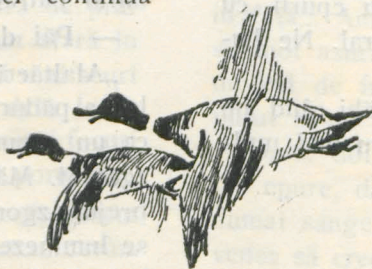
În dezvoltarea acestei idei, d. Nedici continuă

seria de publicațiuni în limba română prin tratarea condițiunilor de existență a vânatului; acesta nu poate subsista decât cu condițiune de a i-se asigura hrana în timp de iarnă. Observațiuni minuțioase și experiențe pe diverse teritorii de vânătoare din fosta Austro-Ungarie (al căror rezultat a făcut obiectul a diverse publicațiuni în revistele de specialitate din acea țară), au condus pe autor să stabilească speciile de plante ce constituiesc hrana de predilecție a vânatului.

Valoarea cărții se ridică prin fotografiile excelente, splendid executate după clișeele autorului în cari a surprins viața vânatului în condițiuni create de crescător.

N. Iacobescu

Profesor la Școala Politehnică.

A V I S

CONCURSUL DROPIEI

Domnul Dr. L. Scupiewski, membru consilier al „Uniunii” publică un concurs pentru cea mai bună lucrare asupra dropiei, instituind în acelaș timp și 2 premii pentru cele mai bune lucrări.

Premiul I: 1000 Lei

„ II: 500 ”

Condițiunile concursului sunt următoarele:

Lucrarea va cuprinde: date ornitologice, obiceiuri, felurile vânătoarei, propuneri de ocrotire, etc. Ea nu va întrece spațiul a 2 pagini din „Revista Vânătorilor”.

Manuscrisele cu moto distinctiv, însoțite de un plic sigilat pe care se va scrie acelaș mot și care va conține numele autorului, se vor depune până la 15 Septembrie a. c. la „Revista Vânătorilor” cu mențiunea „Concursul Dropiei”.

Lucrările depuse vor fi judecate de o comisiune compusă din D-nii: Dinu R. Golescu, Gh. Nedici și N. Racotta. „Revista Vânătorilor” devine proprietara manuscriselor premiate și le poate publica.

Suntem convingși că vor concura la această lucrare mulți vânători, dacă nu pentru recompensa materială, care nu servește decât ca distincțiune, dar în ori-ce caz pentru recompensa morală ce consitue acest premiu.

OFICIALE

În Monitorul Oficial No. 137 din 27 Iunie 1924, dela pagina 7203—7233, se găsesc publicate tablourile de li-tație ce va avea loc în ziua de 4 August a. c. ora 10 a. m., la reședința Consilieratelor agricole, pentru arendarea dreptului de vânat — pe termen de 5 ani — a terenurilor expro-riate (exclusiv pădurile) din Ardeal și date în arendă forțată la locuitori.

Orice informațiune se poate lua dela D-nii Inspectori de Vânătoare respectivi, și dela D-nii Consilieri agricoli, con-form dispozițiilor în această chestiune.

☒ ☒

Administrația Casei Pădurilor înaintează către toate Re-giunile și ocoalele silvice următorul ordin cu No. 22465 din 18 Aprilie 1924.

„Vă încunoștițăm că am dispus D-lui Inspector Silvic V. P. Hârșan din Sibiu, să vă trimeată 48 carabine *Werndt*,

care le veți distribui personalului de pază dela pădurile statului.

Aceste carabine le veți trece în inventar cu prețul unitar de lei 140.

Fiind acum întreg personalul de pază prevăzut cu arme de serviciu, pentru viitor *se interzice purtarea armelor de vânat*.

Personalul este dator a ține arma curată, despre care vă veți convinge cu ocazia inspecțiilor.

Pentru fiecare carabină, vă trimetem câte 5 cartușe“.

P. ADMINISTRATOR

(ss) *L. Vasiliu*

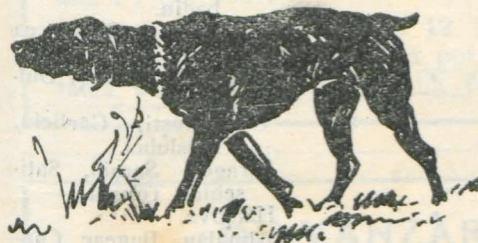
P. DIRECTOR

Inginer Inspector silvic

(ss) *Boeriu*

☒ ☒

Conform Deciziunii Ministeriale No. 46453 din 29 Mai 1923, publicată în Monit. Ofic. No. 49 din 6 Iunie 1923, toate Societățile de Vânătoare înființate sau cele ce se vor înființa, sunt datorate de a înainta Ministerului de Agricul-tură și Domenii Direcția vânătoarei, statutele care vor fi vizate, în baza cărora se va da autorizație de funcționare, ultimul termen fiind 1 Septembrie 1924.

COMUNICARI

Societatea Vânătorilor „Cerbul“ d'n Azuga, a acordat un premiu de lei 200 (două sute) pădurarului Voicu I. dela Azuga, care a surprins în ziua de 13 Iulie a. c. pe doi indivizi pescuind în apele de pe Valea Azugei, confiscându-le și un număr de păstrăvi pescuși.

☒ ☒

Se face cunoscut, că pe ziua de 14 Sept 1924, va avea loc la Cluj în *Arena Sportivă*, tirul la porumbei pentru Șampionatul României, sub patronajul și în prezența A. S. R. *Principele Moștenitor*.

Se va trage la porumbei vii și de lut, cu arme calibru 12—24, iar alicele cele mai mari vor fi No. 10/3 mm. res-pectându-se regulamentul universal în materii de tir. Se aduce la cunoștința celor interesați acest lucru, în dorința de-a vedea cât de mulți participanți la acest concurs.

☒ ☒

„La 8 Iunie a. c. a avut loc în saloanele Terasei Otete-leșeanu Adunarea Generală Ordinară a Societății de vână-toare „Colnicul“ din București.

Adunarea Generală Ordinară a ales noul Consiliu de Ad-ministrație, din care fac parte D-nii:

Mihail A. Filotti, Președinte,

Căpitan Ștefan Marinescu, Vice-Președinte,

Petre Georgescu, Vice-Președinte,

Răducanu Demetrescu, Consilier,

Virgiliu Dobrescu, Consilier,

Niculae Bavaro, Consilier,

Niculae Petcu, Consilier,

Ștefan Iacobescu, Consilier,

Ionel Schmitzer, Secretar,

Ludovic Brandmeyer, Casier,

Constantin Marinescu, Cenzor,

Frederic Nafts, Cenzor,

Societatea de vânătoare „Colnicul“ ține ședințele Consi-liului de Administrație în fiecare joi seara la orele 9 la Te-rasa Oteteleșanu, unde se pot face comunicări și unde se primesc cererile de înscriere în Societate.

Totodată se aduce la cunoștință că noul sediu al So-cietății este în Calea Moșilor No. 34, la Secretarul So-cietății unde se va adresa pe viitor toată corespondența.

Tot cu această ocaziune se aduce prin aceasta la cunoș-tință publică că Consiliul de Administrație al Societății de vânătoare „Colnicul“ în ședința sa din 26 Iunie a. c. a demis din Consiliu pe D-l Petre Georgescu, Vice-Președinte, ex-cluzându-l în acelaș timp definitiv din Societate, numitul făcându-se vinovat pentru cazurile prevăzute la Art. 16 din Statute“.

VICE PREȘEDINTE

Cpt. Marinescu

SECRETAR

I. Schmitzer

PREFECTURA JUDEȚULUI CONSTANȚA

PUBLICAȚIUNE

No. 2499—1924 Mai 30.

La licitațiunea ținută la Prefectura județului Constanța în zilele de 13 și 14 Martie a. c., neprezentându-se concurenți pentru a lua în arendă dreptul de vânatoare a terenurilor comune de vânat din acest județ, se publică spre conștiință generală că se va ține altă licitație de fiecare teren, la primăriile comunelor respective, după cum urmează:

In ziua de 14 Iulie 1924 Comunele: Caramurat
Hasancea
Osmanfaca
Techirghiol.

In ziua de 15 Iulie 1924 Comunele: Topraisar-Tuzla, și Cîcrăcci.

» » » 16 » » » Aliman, Boascic și Rasova.

» » » 17 » » » Chiorcișme, Cochirleni și Seimeni.

» » » 18 » » » Cavargic, Cogelac și Gargalac.

» » » 19 » » » Pantelimon, Pazarlia și Potur.

» » » 21 » » » Caracicula și Docuzaci, Gherengic, Enghez și Ghiuvenlia.

» » » 23 » » » Mustafaci, Sarighiol și Tatlageac.

» » » 24 » » » Biul-Biul, Carol I și Cobadin.

» » » 25 » » » Engr-Mahale, Osmancea Peștera și Tortoman.

» » » 26 » » » Cartal, Cibbanu și Dulgheru.

» » » 27 » » » Ghizdărești, Gârliciu, Muslubei

» » » 28 » » » Saragea, Saraiu, Satișchioi, Topalu.

» » » 29 » » » Hârșova.

» » » 30 » » » Almalău, Bugeac Canlia, Esechioi.

» » » 31 » » » Caranlânc, Dobromir, Recuius, Parachioi.

» » » 1 August » » » Carvan, Lipnița, Ostina Satu-Nou.

» » » 4 » » » Ostrov.

» » » 5 » » » Adam-Clisi, Enigea, Mulciova, Carabacă.

» » » 6 » » » Baeram-Dede, Cavacler, Oazil-Murat și Ohioseler.

» » » 7 » » » Beilic, Mârleanu, Cuzgun, Enișenlia.

Licităția se va ține la orele 11 dimineața.

PRIMĂRIA LIEBLING

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE.

No. 177-1924 adm.

Având în vedere hotărârea consiliului comunal No. 47/1924 se publică arendarea dreptului de vânatoare de pe terenurile din comuna Liebling cu o întindere de 7500 jughere cadastrale, care va avea loc la 4 Octombrie 1924 orele 10 a. m. în biroul notarial pe timp de 5 ani, adică dela 1 Februarie 1925 până la 31 Ianuarie 1930 pe lângă licitațiune publica orală.

Prețul de exclamare este 500 lei anual, vadiul 10%.

Condițiunile se pot vedea în biroul notarial în orele oficioase.

Liebling la 8 Iulie 1924.

PRIMNOTAR

Iosif Roth

PRIMAR

Ioan Glas

PRIMĂRIA COMUNEI NOUL SĂSESC

PUBLICAȚIUNE

No. 751-1924

Comuna Noul Săsesc, Județul Sibiu, arendează prin licitație publică, Duminică 7 Septembrie 1924 orele 2 p. m.

Dreptul de vânat,

pe timp de 6 ani, dela Ianuarie 1925 până la 31 Decembrie 1930.

Condițiunile sunt cele prevăzute în legea despre ocrotirea vânatului iar celelalte condițiuni se poate afla la primăria Comunală.

Noul Săsesc în 4 Iulie 1924

Primăria Comunală

PREFECTURA JUDEȚULUI CONSTANȚA

Serviciul Administrativ

PUBLICAȚIUNE

No. 2666—1924 Iunie 11

La licitațiunea ținută la această Prefectură în zilele de 13 și 14 Mai a. c., neprezentându-se amatori pentru a lua în arendă dreptul de vânatoare și a terenelor-comune de vânat din comunele: Anadolchioi, Canara, Facria, Alacap, Chiostol, Docuzol și Medgidia, se publică spre cunoștință generală că se va ține altă licitație pentru fiecare teren, la Primăriile comunelor respective, după cum urmează:

Comunele Anadolchioi, și Canara în ziua de 8 August 1924.

Comuna Facria în ziua de 9 August 1924.

Comunele Alacap și Docuzol, în ziua de 10 August 1924.

Comunele Medgidia și Chiostol în ziua de 11 August 1924.

Licităția se va ține la orele 11 dimineața.

Condițiunile de arendare sunt cele prevăzute în publicația acestei Prefecturi No. 2499 înserată în Monitorul Județului No. 17/924 și se pot vedea în orice zi de lucru la Prefectură cât și la Primăriile respective, unde se ține licitația.

P. PREFECT
indescifrabil

P. DIRECTOR
indescifrabil

PRIMĂRIA FELNAC

PUBLICAȚIUNE

No. 1065-1924

În baza hotărârii No. 48 și 58/1924 a consiliului comunal Felnac, se publică arendarea dreptului de vânatoare, pe terenurile din raionul comunei Felnac, cu o suprafață de 5110 jughere cadastrale, care va avea loc la 16 August 1924 orele 8 a. m. în biroul primăriei comunale, pe timp de 6 ani, adică din 1 Februarie 1924, până la 1 Februarie 1930, pe lângă licitațiunea publică orală.

Prețul de arendare este de Lei 500 anual, sume dela care începe concurența.

Doritorii se vor prezenta în sus zisa zi în oficiul Primăriei, însoțit de o garanție de 10% și de autorizația ministerului respectiv, conform art. din legea pentru protecția vânatului.

Felnac, la 13 Iulie 1924.

Primăria comunală.

Inspectoratul de Vânătoare a Jud. Iași.

În baza deciziunii Ministerului de Domenii No. 53011/923 și în conformitate cu art. 9 din legea pentru protecția vânătorului, se aduce la cunoștința generală, că în zilele mai jos arătate la orele 11, se va ține licitație publică în pretoriile Primăriilor respective, pentru arendarea dreptului de vânătoare, de pe terenurile comune, constituite în acest județ, descrise în tabloul de mai jos.

Concurenții pentru a fi admiși la licitație, vor trebui să poseadă autorizația prevăzută de art. 13 din lege, care conform deciziei ministeriale se eliberează pentru acest județ, de inspectoratul nostru.

Comuna	Suprafața	Ziua licitației.
Erbiceni	9000 Ha.	27 Iulie 1924
Mădărjac	794 »	»
Movilenii	4700 »	»
Copoul	3360 »	»
Hermeziu	3200 »	»
Podul Iloaiei	1800 »	»
Cotnarii	4662 »	»
Buznea	4967 »	2 August 1924
Lungani	4701 »	»
Băiceni	4500 »	»
Belcești	12132 »	»
Brăești	3600 »	»
Tg. Frumos	1154 »	»
Vlădeni	7490 »	»
Bivolari	5199 »	3 August 1924
Plugari	6940 »	»
Sipote	6344 »	»
Golăești	2948 »	»
Tușora	2091 »	»
Costuleni	1371 »	»
Miroslava	2000 »	»
Voinești	2161 »	10 August 1924
Mogoșești	2600 »	»
Galata	1500 »	»
Poeni	1200 »	»
Prisacani	3280 »	»
Popești	4200 »	»

INSPECTOR,
Murat

◇ ◇

Correspondența

◇ INGINER DAN COSTINESCU, LETEA.— Am primit suma de lei 250 ce reprezintă taxa de înscriere, cotizația și abonamentul Dv. la revistă pe 1924.

◇ MARCEL KRAJEWSKI, COMĂNEȘTI.— Vă confirmăm primirea sumei de lei 350, taxa de înscriere, cotizația și abonamentul pe 1923 și 1924.

◇ IOSIF ADAMESCU, LOCO.— Am primit prin D-l G. Scrioșteanu, suma de lei 150 ce reprezintă plata abonamentului la revistă pe anii 1923 și 1924.

◇ VASILE I. MIHAI, DOIJEȘTI.— Vă confirmăm primirea sumei de lei 250 ce reprezintă taxa de înscriere a Dv. ca membru activ, cotizația și abonamentul pe 1924.

◇ VASILE T. CARAMAN și IOAN DASCALU.— Am primit de la fie care câte 100 lei plata abonamentului Dv. pe 1924.

◇ SOCIETATEA VÂNĂTORILOR «VIDRA» DIN IAȘI.— Vă confirmăm primirea sumei de lei 400, abonamentul Societății pe 1924.

◇ GHEORGHE I. ILIESCU, BRÂNCENI.— Am primit suma de lei 200 ce reprezintă cotizația și abonamentul Dv. pe 1923 și 1924.

◇ SOCIETATEA VÂNĂTORILOR „URSUL” DIN TG.-OCNA.— Am primit suma de lei 450 ce reprezintă abonamentul Societății pe 1923 și 1924.

◇ CLUBUL VÂNĂTORILOR DIN SOLCA, BUCOVINA.— Am primit lei 400 abonamentul Societății pe 1924 și vi s'au expediat numerile de revistă cerută.

◇ ALEXANDRU DAN, CLUJ.— Vă confirmăm primirea sumei de lei 100 abonamentul Dv. pe 1924.

◇ ILIE IANOROS, TECUCI.— Am primit plata abonamentului Dv. pe 1924.

◇ CONST. ȚĂRANU, TIMIȘOARA.— Vă confirmăm primirea sumei de lei 250 ce reprezintă taxa de înscriere ca membru activ, cotizația și abonamentul pe a. c.

◇ LT. COLONEL C-TIN DIANU, ȘTEFAN GORGĂNESCU ȘI

CĂPITAN GAVRILĂ ILIE, TOȚI DIN JIGĂLIA.— Am primit dela fiecare plata abonamentului pe 1924.

◇ COSTICĂ CERNĂSCU, LOCO.— Vă confirmăm primirea sumei de lei 100 plata abonamentului Dv. pe 1924.

◇ INGINER ȘTEFAN COSTESCU, BĂRLAD.— Consiliul de Administrație al „Uniunii” v'a admis ca membru activ.— Vă confirmăm primirea sumei de lei 150 ca taxă de înscriere și cotizație pe 1924.

◇ DR. CORNEL DĂRĂMUȘ, ALBA-IULIA.— Am primit suma de lei 150 abonamentul Dv. pe anii 1923 și 1924.

◇ INGINER MOGA GR. IOAN, ȘIȘTAROVĂȚ.— Am primit lei 140 taxa de înscriere a Dv. în Uniune și abonamentul pe 1924.

◇ INGINER PAVEL GOANȚĂ DIN, CARANSEBEȘ.— Am primit suma de lei 250, taxa de înscriere a Dv. ca membru activ, cotizația și abonamentul pe 1924.

◇ D. ROMANESCU, DOROHOL.— Am primit lei 100 abonamentul Dv. pe 1924.

◇ PAVEL UDREA, DOIJEȘTI.— Am primit prin mandat poștal lei 97 abonamentul Dv. pe 1924.

◇ COSTICĂ DIACONESCU, DOROHOL.— Am primit lei 100 abonamentul Dv. pe 1924.

De vânzare:

Una armă „Büchse” „Bittner Weigel” cu zăvoare și închizătoare speciale, cal 10.6×16 praf fără fum, splendidă armă . . . , Lei 7500.—

Una carabină de vânat Ogris Manlicher 8 mm fostă montată cu ochian, foarte precisă și frumoasă. . . Lei 3000.—

Una armă Lancaster cal. 12 țevi Rifled, din Rosendamasc, Lei 3000.— să pot vedea la Societatea Vânătorilor „Soimul” din Căvâran (Banat).

DE VANZARE

Vând cățea „Bracă” alb cu maron. Bine dresată la vânătoare.

Prețul 5.000 lei.

Mitică Mateescu
Strada Bumbăcari, 7.
prin Pieptănari (Belu)

DE VANZARE

Una cățea, rasă Brack german, vârsta 3½ ani, foarte frumoasă, dresată perfect la câmp și baltă, aporțează în perfecție.

Prețul 4.000 lei.

Adresa pentru informații.

Maior G. Atanasiu
Strada Speranței 3.—Giurgiu.

Cumpăr imediat

Două carabine autom. «Remington» cal. 32 și 35; asemenea o carabină «Winchester» autom. cal. 351.— Se cere funcționare și stare perfectă, precum și tir foarte precis. Cartușe, magazine de rezervă, aparate de ochire proprii lor sau adaptate deja la ele, vargă de curățit etc. La oferte egale se preferă armele cu cartușe la ele. Ofertele cu numele și domiciliul se vor trimite la revista sub „Tir precis”.

Avis Următorii d-ni abonați sunt singurii cititori ai revistelor care nu și-au plătit nici până în prezent încă abonamentul:

Nr. corent	Numele și Pronumele	Comuna de reședință	Suma de plată	Nr. corent	Numele și Pronumele	Comuna de reședință	Suma de plată
1	Afenduli C.	Galați	150	55	Lecca G.	Iași	150
2	Alexandrescu V.	"	150	56	Löv Emil	Alba Iulia	150
3	" Anastasie	"	150	57	Macovei Const.	Câmpina	150
4	Antonescu Adam	"	150	58	Movila N.	Iași	100
5	Bürger L.	Alba Iulia	150	59	Marinescu I.	Călărași	100
6	Borza Nichifor	"	150	60	Muhlstein L. A.	Galați	150
7	Bogdan Aurel	Galați	250	61	Mitroi Voicu	Drăgănești	150
8	Burbea I.	"	150	62	Marinescu Gh.	Ploești	150
9	Bondulescu Jordan	Călărași	150	63	Manolescu A.	Craiova	150
10	Dr. N. Beșescu Colonel	Alba Iulia	100	64	Metzulescu A. Dr.	"	150
11	Birnescu A.	Craiova	150	65	Mihailov Anatol	Chișinău	150
12	Boghian N.	Galați	150	66	Nicolau G. Șerban	Câmpina	150
13	Bilca Gherasim	Boziaș	150	67	Neicu sau Nicu I. Marin	Ploești	150
14	Cacara Matei	Galați	150	68	Negoescu Mitică	"	150
15	Corjescu G. Căpitan	Iași	150	69	Nistor D.	Craiova	150
16	Chiriacopol Em.	Galați	150	70	Oftez Gr.	Galați	150
17	Ciobea Vasile	"	150	71	Petrino St.	"	150
18	Ciuntu Gr.	Galați	150	72	Petrescu Anton	Brăila	150
19	Dămboreanu Gh.	Alba Iulia	150	73	Parson I.	Ploești	150
20	Dămitriu Ilie Sub-Lt.	R.-Vâlcea	150	74	Panaiescu N. G.	Galați	150
21	Dominic Adria Dr.	Alba Iulia	150	75	Petrescu St.	Craiova	150
22	Dumitriu Cezar Inginer	Iași	150	76	Parisi Cosma	Galați	150
23	Dall'Orso A.	Galați	200	77	Pascal I. T.	"	150
24	Dinescu N.	Târgoviște	150	78	Pascu Alexandru	"	150
25	Diaconescu Gr.	T.-Ocna	150	79	Păun Ion	"	150
26	Diamandi Tell	Constanța	100	80	Paul Anghel Dr.	Iași	100
27	Dragomir D.	Călărași	150	81	Puțulache Marin	Măcișeu	150
28	Dumitriu Gh.	Lucăcești	150	82	Pelaga Victor Sub-Locot.	R.-Vâlcea	150
29	Dumitrescu Th.	Craiova	150	83	Popescu Ioan	Reghin Săsesc	150
30	Eustațiu C.	Târgoviște	150	84	Râmniceanu Nicolae	Galați	150
31	Furculescu N.	Loco	150	85	Ribalschy Nicolae	Iași	100
32	Farcaseanu Robert	R.-Vâlcea	150	86	Rhein E.	Galați	200
33	Fundescu N. Căpitan Int.	"	150	87	Rurah V. Inginer	"	200
34	Georgescu Mugur	Constanța	100	88	Săftoiu St. Avocat	Brăila	150
35	Georgevici B.	Galați	200	89	Stoianov C.	Chișinău	100
36	Gatoschi N.	Iași	150	90	Ștefanovici G.	Calăfat	150
37	Gazi Gh.	Galați	200	91	Șandulian G. V.	Craiova	150
38	Grigorescu D.	"	200	92	Stoenescu Gh.	R.-Vâlcea	150
39	Gujles Anton	"	200	93	Scutașu C.	"	150
40	Gamulea N.	"	200	94	Suruceanu Th.	Chișinău	100
41	Gonata Pietro	"	150	95	Stroici C.	Dorohoi	150
42	Georgescu Stelian	Loco	150	96	Șerbănescu Alex.	Grădiștea	150
43	Horobeanu Ion	Domnești	150	97	Timara I. Căpitan	Brăila	150
44	Ianculescu I.	R.-Vâlcea	150	98	Tolleatos Gherasim	Galați	150
45	Ignatovici Dobre	Craiova	150	99	Tatușescu A.	"	200
46	Isvorsky St.	Galați	150	100	Trigoni Iani	Constanța	100
47	Iranovschi Ed.	Târgoviște	150	101	Vasilii V. Ghiță	Galați	200
48	Ionescu N.	Craiova	150	102	Vasilatos Gh.	"	200
49	Jianu Nicolae Ing. silvic	Tg.-Neamț	150	103	Vitali Grigore	"	100
50	Ionescu D.	Vișoara	150	104	Vanadoro Panait	"	150
51	Körner Carol I.	Galați	150	105	Willibald Wilhelm Ing.	Sibiu	150
52	Kristea Ghiță	"	150	106	Soc. «Uniunea Vânătorilor din Reșița»	Reșița	400
53	Klepp Valentin	Lipova	150	107	Soc. de Vânătoare «Cerbul»	Cugir	400
54	Lazari Spiro	Galați	150				

„HUBERTUS“ F. W. PETRI & FII ALBA-IULIA

SUCURSALA BUCUREȘTI

EN GROS: Splaiul Kogălniceanu No. 35. EN DETAIL: Lipscani-Noi No. 27 sub Grand Hotel.

PENTRU BRANȘA:

FOTOGRAFICA:

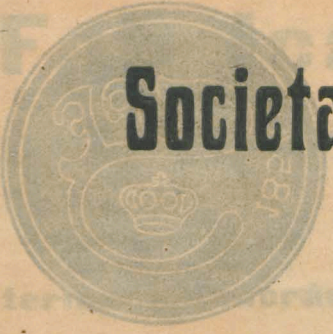
Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFII NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat asortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNE-MANN și alte noutăți:
LAMPURI de MAGNESIUM AKTINO-FOTOMETR, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TĂIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai întrebunțate aparate fotografice.

DE VÂNĂTOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE. PI-STOALE WALTER și mărci SPANIOLE, CARTUȘE pline și goale.
ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.
GHETE pentru VÂNĂTORI și originalele GOELSER.
Complect asortiment cu cele mai uzitate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROECȚIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu meca-nism de oprire.
Diverse ARATE de PROECȚIUNE. APARATE pentru saloane și case particulare.
TRANSFORMATOR „REFORM” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA.

Societatea Anonimă de Cimenturi din Europa Orientala

(CIMENT-PORTLAND)

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

SOCIETATEA DE CIMENT

IOAN G. CANTACUZINO

SOCIETATE ANONIMA

BRAILA

Sediul Social București

Telefon 27/50

Fabrica Brăila

Telefon 84/2

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânatoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele

Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița“

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale

livrează ciment de calitate superioară

indeplinind cu prisosință toate condițiile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni

Mai fabrică:

Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și

Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT 50.000.000
FOND DE REZERVA 12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia Slatina,
Timișoara, T. Măgurele.

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă

OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârniche, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotage
din Brașov

FONDAT. ÎN 1823 — TELEFON No. 14. 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAȚA LIBERTĂȚII

D-sale

Domnului Lăgăneșeu Ion

Sub-Loceț, Bat. 4

Văuători de Munte Jud. Prahova

la Predeal

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 10 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 20 LEI
